ליקוטי שיחות – מועדים

– ספירת העומר –

ב

◆

הוצאה מיוחדת

יו"ד שבט, ה'תשע"ו

ספרי׳ — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

היכל
תשיעי

שער
שלישי

לקוטי שיחות

- מועדים -

ספירת העומר

•

מכבוד קדושת

אדמו״ר מנחם מענדל שליט״א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים״

770 איסטערן פארקווייי ברוקלין, נ.י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתים לבריאה
הי׳ תהא שנת נפלאות בכל
צדי״ק שנה לכ״ק אדמו״ר שליט״א

מפתח כללי

פתח דבר III

תוכן הענינים V

שער ההלכה ..... **א**

שער ההלכה — קו התאריך ..... **מא**

שער האגדה ..... **צט**

שער המנהג ..... **קכא**

שער יינה של תורה ..... **קמג**

שער המעשה ..... **קסה**

שער הזמן ..... **קצז**

שער הגאולה ..... **רלה**

שער אגרות קודש ..... **רנא**

שער החסידות ..... **רפא**

הוספות ..... **שא**

LIKUTEI SICHOS – MOADIM
SFIRAS HAOMER

©

Published and Copyrighted 5776/2016 by
VAAD L'HAFOTZAS SICHOS
788 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213
Phone: 718-774-7200 ● Fax: 718-774-7494

ISBN 1-932883-99-1

Printed in the Holy Land by:
The Book Printer, Inc. New York
P. 718.604.7708 | F. 718.604.7789 | E. info@TheBookPrinter.net

ב"ה

פתח דבר

בשבח והודי' להשי"ת, הננו מוציאים בזה לאור את הספר „לקוטי שיחות — ספירת העומר" מסדרת „לקוטי שיחות — מועדים", והוא אוסף מתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח על עניני ספירת העומר, קו התאריך וימי הספירה, הכולל את שיחותיו, מאמריו, אגרותיו וכן הוספות. עניני חודש אייר ול"ג בעומר יצאו לאור בפני עצמם.

את הדברים חילקנו למדורים של ענינים שונים שכל אחד מהם כולל את השיחות, המכתבים וכו' השייכים לו. וכגון בשער ההלכה נכללו כל הענינים המדברים אודות עניני ספירת העומר על דרך הנגלה הפלפול וההלכה.

וזאת למודעי, מאחר אשר לפעמים רבות כל שיחה, מכתב וכו' כוללים רבים מחלקי התורה ומדברים בכמה אופני לימוד, הרי הכנסנו אותם לשערים השונים על פי עיקר והתחלת הענין המדובר במכתב או בשיחה, למרות שמבוארים בהם גם ענינים השייכים לשערים אחרים.

ספר זה כולל את שער ההלכה, קו התאריך, שער האגדה, שער המנהג, שער יינה של תורה, שער המעשה, שער הזמן, שער הגאולה, שער אגרות קודש, שער החסידות וכן הוספות.

ידוע גודל החשיבות שייחס כ"ק אדמו"ר מלך המשיח לסדרת ה„לקוטי שיחות" שבהם נדפסו שיחותיו הקדושות, והואיל להגי' אותם במיוחד ע"מ להדפיסם בחותם המלך, ולכן גם בספר זה נכנסו רק השיחות והמאמרים שהוגהו על ידו וכן המכתבים שמסר להדפיס, כמו בשאר ספרי ה„לקוטי שיחות".

זאת ועוד: בספר זה באו השיחות במלואן, כדי להביא בפני אנ"ש והתמימים, ולומדי תורתינו הקדושה הצמאים לדבר ה', את ההיקף, העמקות, היסודיות, הבהירות והגאונות שבתורתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח, בהביאנו את הדברים בשלימות — ללא קיצורים ועיבודים (מלבד

כמובן החלקים של השיחות שאינם שייכים כלל לספר זה).

כמו כן, בכמה שיחות ישנם ענינים השייכים ליום בו נאמרה השיחה, שכמה מהם לא נדפסו בספר זה, ובכמה מקומות הובאו בשלימותם בפנים השיחה או בהערה.

הליקוט, הסידור, התרגום מאידיש ועריכת הספר נעשו ע"י הרה"ת ר' לוי יצחק שיחי' פעווזנער. עורך ראשי: הגה"ח הרב אברהם ברוך שיחי' פעווזנער משלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח לארה"ק, ורב קהילת אנ"ש בפאריז, צרפת.

*

ויהי רצון שנזכה להוציא לאור בקרוב עוד שיחות מאמרים ומכתבים מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ושהדפסת הספר תוסיף בלימוד תורתו הק' בכלל, ובפרט בענינים שהזמן גרמא — ענייני ספירת העומר השייכים לגאולה שהרי אומרים בכל יום תיכף לאחרי הספירה „הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה", ותביא לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ושבקרוב ממש תקויים ההבטחה „הגיע זמן גאולתכם" ו„הנה הנה משיח בא".

ונזכה לקיום היעוד „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" תיכף ומיד ממש בביאת משיח צדקנו, שאז נלמוד תורה מפיו של משיח, „תורה חדשה מאתי תצא", ומלך ביפיו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

ועד להפצת שיחות

ר"ח שבט ה'תשנ"ו
ברוקלין נ.י.

תוכן הענינים

שער ההלכה

סימן א: **גדר ספירת העומר** ..... ג
ענין ספירת העומר ותפילה. ההוראה מזה שספירת העומר היא בסיום סידור אדמו"ר הזקן.

סימן ב: **תמימות בספירת העומר** ..... יד
ספירת העומר מצוה בפני עצמה בכל יום, אבל מיוסדת על ספירת ימים שעברו, ולפי"ז יש הפרש בין עבד שנשתחרר לקטן שנתגדל, וכן נפק"מ אם יבוא משיח באמצע ימי הספירה.

סימן ג: **קטן שהגדיל בימי הספירה** ..... יז
ג' גדרים ב„תמימות תהיינה" — (א) הספירה צ"ל באופן של תמימות, (ב) השבתות הן תמימות, (ג) בזמן שבית־המקדש קיים; שקו"ט בקטן שנתגדל באמצע ימי ספירה. וכן אם יבוא משיח באמצע ימי ספירה — אם המשך הספירה הוא מה"ת. השייכות דג' ענינים הנ"ל בספירה לזמן מתן תורתנו.

סימן ד: **הילפותא דריב"ז בקביעות עצרת** ..... כד
שקו"ט בדברי ריב"ז בהמענה להבייתוסי בענין קביעת עצרת, אם אפ"ל שכן הוא לשיטתי' או שזהו רק בתור מענה להבייתוסי ולי' לא סבירא לי'. מה שהביא ראי' מפסוקים אלו דוקא ולא ראיות אחרות. הכתוב שמביא הרמב"ם מכניסתם לארץ בתור ראי' שלא הי' זה ממחרת שבת בראשית.

סימן ה: **השלימות דממחרת השבת** ..... לב
ב' אופנים בהשלימות ד„שבע שבתות תמימות" — „לכתחילה" ו„בדיעבד" בענין „ממחרת השבת". וכ"כ בחג השבועות „פעמים חמשה פעמים ששה פעמים שבעה (בסיון)".

סימן ו: **ענינים קצרים**..... לז
וספרתם . . שבע שבתות, ספירה ודאית, ספק לו אם ספר, אכילת חדש בכניסתם לארץ.

שער ההלכה — קו התאריך

סימן א: **גדר קו התאריך**..... מג
הצורך בקו התאריך, קביעת מקום קו התאריך, שקו"ט בדין ספירת העומר לעובר קו התאריך.

סימן ב: **ספירה לכל אחד ואחד**..... מח
מסקנא להלכה בזה, ביאור פרטי ההנהגה לעובר קו התאריך, להשתדל שלא לעבור קו התאריך בימי הספירה.

סימן ג: **העובר את הקו בימי הספירה**..... נג
למה לא נלך לחומרא וכיו"ב, לכאורה נראה כשתי תורות, כמה אופנים בשינויים בין הימים, הספירה היא הקובעת לימי הספירה.

סימן ד: **שקו"ט בס' אגן הסהר**..... נז
אדם העובר קו התאריך — אין האות דשבת מתבטלת אצלו, האם שבת יכולה להתבטל ע"י שכל ישראל יעברו קו התאריך, פי' החזו"א בפירוש דברי הרז"ה, הערה בשיטת הרז"ה.

שער האגדה

סימן א: **אימתי הן תמימות**..... סט
הביאור במדרש עה"פ שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם, והשייכות ד„עושין רצונו של מקום" למצות ספירת העומר. ענין „תמימות" כאשר ימי הספירה הם בהסדר דימי בראשית. ביאור ע"פ פנימיות הענינים.

סימן ב: **תמימות תהיינה**..... עח
ביאור גדר ג' הפירושים ב„תמימות" במנינם, כימי בראשית, בזמן שבית המקדש הי' קיים — והקשר ביניהם

סימן ג: **הפרכת שיטת הבייתוסים**..... צב
ביאור השקו"ט דרבי יוחנן בן זכאי עם הצדוקי „משה רבינו אוהב ישראל הי' כו'". ביאור המחלוקת עם הצדוקים בעבודה.

סימן ד: **בכל מושבותיכם** ..... קג
הביאור בפירש"י עה"פ „בכל מושבותיכם". ב' השיטות של חכמי ישראל אם חדש נוהג בחו"ל, והביאור ע"פ פנימיות הענינים.

סימן ה: **גדר העומר ושתי הלחם** ..... קיג
ג' השיטות בטעם החילוק בין העומר ושתי הלחם — ד„קודם לעומר אם הביא פסול", ו„קודם שתי הלחם . . אם הביא כשר" — והסברתן בעבודת האדם.

שער המנהג

סימן א: **מנהגי בית הכנסת** ..... קכג
קדיש לאחר הספירה. לאחרי צאת הכוכבים. אנא בכח.

סימן ב: **התספורת** ..... קכה
בערב שבועות. לא לדחות מערב פסח. בל"ג בעומר. מגלגלין ליום זכאי. לגזוז ביום זה. עם כל המנהגים שבזה. לא לפני ג' שנים.

סימן ג: **ברכת שהחיינו** ..... קכט
לברך ביום השבת, ובל"ג בעומר.

סימן ד: **„לעומר" או „בעומר"** ..... קל
מנהגנו לספור בלמ"ד. וכן הוא בסידור הבעש"ט. „הי' ניצוץ משה". פנימי או מקיף.

סימן ה: **לימוד מסכת סוטה** ..... קלב
דף ליום דף ליום. מאכל שעורים. השייכות למנחת העומר.

סימן ו: **אמירת „פרקי אבות" בשבתות הספירה** ..... קלד
התחלת לימוד פרקי אבות לאחרי חג הפסח; הוספה בעניני תורה בזמן זה ובאופן ד„והעמידו תלמידים הרבה", לימוד עם אחרים.

שער יינה של תורה

סימן א: **הכח לבירור המדות — מלמעלה מהשתלשלות** ..... קמה
הטעם שנאמר גבי ספירת העומר „ממחרת השבת", ע"פ הביאור הפנימי דספה"ע ענינה בירור נפש הבהמית והכח לזה הוא מ„גבוה ביותר", ענין השבת.

סימן ב: **השלמת שבוע הראשון בספירה** ..... קנב
ביאור החילוק בין פסח (מצה) לשבועות („חמץ תאפינה") בבירור המדות. הכוח לברר שרוי׳ לאחר שבוע שלם דתיקון המדות.

סימן ג: **המשכת גילוי העצמות** ..... קנד
ביאור ענין „עשרה מאמרות" ו„מאמר אחד" — העלאה והמשכה, ביטול ומציאות; ב׳ ענינים אלו בתורה; הקשר לספיה״ע וההכנה למתן תורה.

סימן ד: **גדר ספירת העומר בזה״ז** ..... קסב
ביאור המחלוקת אם ספיה״ע בזמן הזה הוא מדרבנן או דאורייתא ע״פ פנימיות הענינים.

שער המעשה

סימן א: **לייקר הזמן** ..... קסז
„חסידים היו סופרים תמיד" — מייקרים הזמן. הוראות מימי הספירה.

סימן ב: **ספירת הזמן** ..... קע
הוראה מימי הספירה — יוקר הזמן, בפרט בארה״ק; בפרט במי שיש לו השפעה על רבים.

סימן ג: **עבודת ההכנה למתן תורה** ..... קעג
ההכנה לשלום ואחדות בין עליונים ותחתונים דמתן תורה — ע״י בירור המדות. ענין עבודת ספירת העומר. לימוד פרקי אבות.

סימן ד: **יושפע שפע רב** ..... קפג
לעשות מכל יום — מצוה עם ברכה.

נשי ובנות ישראל

סימן ה: **יסוד שביסוד** ..... קפד
כל אשה בישראל היא יסוד הבית ובה תלוי׳ ההנהגה על יסודי התורה והמצוות.

סימן ו: **מכתבים** ..... קפז
וספרתם לכם — להאיר; להשלים, להעלות ולהוסיף; נתינת כח מלמעלה; הכנה לקבלת התורה; ימי סגולה לנשים; שביעות רצון הנשים; הכנה גדולה ויתירה; נעשה תחילה.

שער הזמן

סימן א: מעלת ראשון ואחרון של פסח שחל בשבת.....קצט
ביאור מעלת קביעות שבה ספירת העומר היא באופן ד„שבע שבתות תמימות" בפשטות (משבת לשבת).

סימן ב: פרשת אחרי בימי הספירה.....ריא
ספירה ענינה תשוקה וצמאון. ב' הסוגים שבתלמידי רבי עקיבא ע"ד רצוא ושוב.

סימן ג: ספירה ופרשת במדבר .....ריד
פרשת במדבר הכנה למתן תורה; מנין מדגיש החשיבות דבנ"י וגילוי העצם; ספירת העומר — גילוי כחות פנימיים; ושני המנינים הכנה למתן תורה.

סימן ד: פרשת במדבר בימי הספירה.....רכא
הביאור בפרש"י עה"פ אך את מטה לוי לא תפקוד; שני הענינים ד„תפקוד" ו„נשיאות ראש" לפרש"י בפשש"מ והנפק"מ גבי מנין הלויים; שתי דרגות במעלת הלוים ע"פ פנימיות הענינים; השייכות לספירת העומר.

שער הגאולה

סימן א: התשוקה והגעגועים להגאולה.....רלז
ע"י ספירת העומר מתגברים התשוקה והגעגועים להגאולה

סימן ב: עשו כל אשר ביכלתכם.....רלט
מעלת הימים דתחילת חודש אייר וכן מצד ספיה"ע, ושייכותם להגאולה. התמיהה הכי גדולה שעדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו. לפעול אצל הקב"ה להביא הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

סימן ג: מלכות שבגבורה והשייכות לגאולה.....רמד
סיום עבודת ב' שבועות לעומר; הקריאה דפ' שמיני בקביעות כזו ח' פעמים, „שמיני שמונה — שמינה"; חיבור בלי גבול וגבול; הקשר למחר חודש, מלכות שבגבורה, אראנו נפלאות וקירוב הגאולה.

שער אגרות קודש

סימן א: ..... **רנג**

ספירה בכל מקום; הזמן יקר הוא; נתעלו בחמשים יום; המשכת המוחין במדות; למעלה מן השבת; מתוך תשוקה וגעגועים; הוד שבהוד; להשתמש בספירת הנצח; המשכת האור; לזכך המדות; הכנה והשתוקקות; שבתות תמימות; בין חירות למתנה; עבשיו העבודה קלה יותר; תיקון הנר״ן; חירות ממצירים ומעיקים; נהרין ונצצין; הפצת לימוד התורה; ספירה מתוך רגש; וספרתם לכם — להאיר; הצטרפות היום הקודם; קו הימין מכריע; הוספה בכל עניני טוב; מצוה בכל יום; קצירת העומר — בפרסום; שבת אחים גם יחד; התהפכות נפש הבהמית; עלי׳ מדרגא לדרגא; יחזיר לנו ביהמ״ק — בתי כנסיות; ע״ד וספרה לה; קבלה עם הבטחה; לנהוג כבוד זה בזה; מתקרבים לזה סיני; הסימן היחידי; שחרור מעול גלות; מפורש זה בפוסקים.

סימן ב: מכתב כללי ..... **רעז**

יום א׳ פ׳ בחוקותי, י״ג אייר, שנת הקהל, ה׳תשמ״א.

שער החסידות

סימן א: ד״ה ויאמר לו יהונתן ה׳תשכ״ח ..... **רפג**

סימן ב: ד״ה ונקדשתי בתוך בנ״י ה׳תשכ״ה ..... **רצו**

הוספות

סימן א: רשימת דברים בעת ביקור הרבנים הראשיים ..... **שג**

יום ג׳ פ׳ בהר, י״א אייר התשמ״ט.

סימן ב: שבע שבתות תמימות ..... **שכ**

משיחת אחרון של פסח תנש״א, בתור השתתפות ב„כינוס תורה״ שמתקיים באסרו־חג.

סימן ג: ביאור פרטי ספירת העומר בעבודה ..... **שלא**

פסח תש״א, ני׳צא.

שער
הגאולה

סימן א: התשוקה והגעגועים להגאולה

סימן ב: עשו כל אשר ביכלתכם

סימן ג: מלכות שבגבורה והשייכות לגאולה

סימן א

התשוקה והגעגועים להגאולה

א. כאשר יהודים נפגשים בסמיכות לחג השבועות, „זמן מתן תורתנו", יש לברך את כל המתכנסים בברכת „קבלת התורה בשמחה ובפנימיות"[1], כלשון הברכה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו, שיברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטף, בברכת „קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

ומובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפנ"ז, עד שנעשה „טבע" אצל כאו"א מישראל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה „ארוכה מארץ מדה גו'"[2], ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כאו"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וג"ז עיקר — שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה[3], שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים „עד מתי"... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בנ"י, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכאמור תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתברך כאו"א מישראל[4]: „אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפלת שמונה־עשרה: „את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח",

---

1) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. חי"ג ע' 158. ועוד.

2) איוב יא, ט.

3) ולהעיר, שבגאולה האמיתית והשלימה תהי' גם קבלת התורה בתכלית השלימות — „תורה חדשה מאתי תצא" (ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג).

4) ובכמה קהילות קדושות נוהגים לומר זה בדיבור — ב„אני מאמין".

„מהרה" דייקא, ולא רק „מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא „מהרה" דהקב"ה – תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו[5] ממהר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש[6], כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה־עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה – כנהוג בכגון־דא ליתן לכ"א שליחות־מצוה ליתן לצדקה, ובודאי תוסיף כ"א מממונה, הן הנשים הנשואות, והן הבנות, וגם הילדות הקטנות, אשר, כנהוג בזמנינו מקבלות גם הן „דמי כיס", ובודאי שה„הוצאה" העיקרית שלהן היא ליתן מטבעות אחדות („פעני׳ס", „ניקל׳ס" או „דיימ׳ס") בקופת־הצדקה שלה – אשר ע"י ה(הוספה ב)צדקה ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה, כמארז"ל[7] „גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש באה בגאולה האמיתית והשלימה, ובאים כולנו יחדיו „עם ענני שמיא", לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ושם מתכוננים לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

(סה"ש ה'תש"נ ע' 485. משיחת כ"ה אייר ה'תש"נ – לנשי ובנות חב"ד תחיינה)

---

5) נוסף לכך שמכיון ש„אחכה לו בכל יום שיבוא", נכללים ב„הלכות הצריכות להן" בכל יום כו"כ דינים דהלכות קרבנות וכיו"ב.

6) להעיר ממארז"ל „כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחות בסופה). וראה גם תנחומא צו יד: „לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", ויתירה מזה ש„בנין ביתי" אינו „בטל" (וראה לקו"ש חי"ח ע' 413 ואילך).

7) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

סימן ב

עשו כל אשר ביכלתכם

א. ויש להוסיף במעלת היום — מצד הקשר והשייכות להימים הבאים[1]:

מכ"ח ניסן באים לכ"ט ניסן — ערב ראש חודש (אייר[2]), שנקרא „יום כיפור קטן"[3] — מעין ודוגמת ענינו של יוהכ"פ, „יום חתונתו" (יום הכיפורים שניתנו בו לוחות אחרונות)[4], ששלימותו בהגאולה העתידה שאז יהיו הנישואין דכנס"י והקב"ה[5].

וממנו באים לראש חודש, מולד הלבנה, ודוגמתו בישראל (שדומין ללבנה ומונין ללבנה[6]) — „שהם עתידים להתחדש כמותה"[7], בהגאולה העתידה. ובנדו"ד שר"ח הוא ב' ימים — באים מיום ראשון דר"ח ליום שני דר"ח (שבו מתחיל מנין ימי החודש[8]), שבזה מודגש ענין הגאולה שבר"ח באופן כפול[9].

---

1) ובהדגשה יתירה בנדו"ד מצד ימי השבוע — ששבת שייך לערב שבת („מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת"), והימים שלאחרי השבת שייכים לשבת, ובמילא גם לערב שבת.

2) ר"ת אברהם יצחק יעקב ורחל (מאו"א א, פד. ועוד) — ד' רגלי המרכבה, שבזה מודגש במיוחד העילוי דרגל הרביעי (דהמרכבה), שקשור עם דוד (זח"א רמח, ב. ועוד) — דוד מלכא משיחא.

3) פר"ח לאו"ח סתי"ז (מהרמ"ק). של"ה (קכ, ב. קעט, א. ועוד). יעב"ץ בסידורו. ועוד. וראה אוה"ת בא ע' רנג. וראה גם נ"כ חאו"ח שם.

4) תענית כו, ב ובפרש"י. שם ל, ב.

5) שמו"ר ספט"ו.

6) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך.

7) נוסח קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

8) שהרי יום א' דר"ח נמנה ליום הל' דהחודש שלפניו (שו"ע אה"ע סקכ"ו ס"ו).

9) ולהעיר ש„כפל" עצמו שייך להגאולה (ראה פרדר"א פמ"ח. ועוד. ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל).

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו שערב ראש חודש חל ביום השבת[10]:

כשערב ר"ח חל בשבת – מקדימים הענינים ד„יום כיפור קטן" (ששייכים לערב ר"ח) להימים שלפני השבת[11] **(כיון שביום השבת אין אומרים תחנון), וביום השבת, ערב ר"ח ממש, ישנה רק עבודה של שמחה – „וביום שמחתכם אלו השבתות"**[12].

ועוד ועיקר: כשערב ר"ח חל בשבת מודגש בו ענין הגאולה גם מצד ענינו של יום השבת – מעין ודוגמת „יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"[13].

ומ(יום ב' ד)ראש חודש, א' אייר, באים לב' אייר – יום הולדתו של אדמו"ר מהר"ש:

מקובל אצל חסידים הפתגם ע"ד מעלת יום הולדתו בספירת „תפארת שבתפארת"[14]. **וענין זה קשור גם עם הנהגתו המיוחדת באופן ד„לכתחילה אריבער", כפתגמו המפורסם**[15]: „די וועלט זאָגט אַז ווען מען קען ניט אַרונטער גייט מען אַריבער, און איך זאָג אַז מ'דאַרף לכתחילה אַריבער" (**העולם סבור שכשאי־אפשר ללכת מלמטה הולכים מלמעלה, ואני סובר – אומר ומורה אדמו"ר מהר"ש** – שמלכתחילה צריך ללכת מלמעלה).

וע"פ הסדר ד„לכתחילה אַריבער" – ה"ז פועל גם מלמפרע, **היינו, שכל הענינים דהימים שלפנ"ז (החל מיום כ"ז ניסן) נעשים „מלכתחילה אַריבער" ובאופן ד„תפארת שבתפארת".**

ב. ומעלה נוספת – מצד ימי הספירה:

התוכן דימי הספירה, הימים שבין חג הפסח („זמן חירותנו") לחג השבועות („זמן מתן תורתנו"), יציאת מצרים בשביל קבלת התורה, הוא –

---

10) כמודגש בהפטורת היום – „מחר חודש".

11) להעיר מהשקו"ט בנוגע לדחיית ה„יום כיפור קטן" ליום חמישי (ראה פר"ח שבהערה 3). – ובזה מודגשת יותר השייכות דער"ח ליום זה.

12) **ספרי בהעלותך** יו"ד, יו"ד.

13) **תמיד בסופה.**

14) „היום יום" ב' אייר. ובכ"מ.

15) אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"א ע' תריז. ועוד.

היציאה מהגלות[16] אל (הגאולה, שאז תהי') השלימות דמתן־תורה[17], „תורה חדשה[18] מאתי תצא"[19].

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו שפסח חל בשבת — כדאיתא במדרש[20] „שבע שבתות תמימות תהיינה, אימתי הן תמימות .. כשיבוא פסח בשבת ויתחילו לספור במוצאי שבת, שאז השבתות הן תמימות", „שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת"[21], היינו, שהענין ד„תמימות" הוא בשלימות נעלית יותר[22], תמימות שבתמימות — גם ענין הגאולה שבימי הספירה הוא בשלימות נעלית יותר.

ומעלה מיוחדת בהספירה הפרטית דימים אלה[23]:

בנוגע לספירת העומר — באים מהספירה דיום י"ב לעומר (כ"ז ניסן), כנגד י"ב שבטים (השלימות דכלל ישראל שתהי' בהגאולה העתידה), להספירה דיום י"ג לעומר (כ"ח ניסן), הגימטריא ד„אחד"[24] („ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד"[25]), וממנו באים להספירה דיום י"ד לעומר (ערב ר"ח), שרומז לג' הידות[26] („חזקה") בענין ה„יד", „בחוזק יד"[27] — „יד חזקה"[28], „יד רמה"[29], „יד הגדולה"[30] (שנאמרו בנוגע להגאולה ממצרים),

---

16) ש„כל המלכיות (גלויות) נקראו ע"ש מצרים כו'" (ויק"ר סוף שמיני).

17) להעיר, שבמתן־תורה (ביום החמישים לספה"ע) מתגלה שער הנו"ן (ראה לקו"ת במדבר יו"ד, ד ואילך. ובכ"מ), ר"ת „נפלאות", ורומז לנו"ן פלאות (זח"א רסא, ריש ע"ב).

18) וכיון ש„אסתכל באורייתא וברא עלמא" (זח"ב קסא, ריש ע"ב. ועוד), ה"ז פועל גם בהעולם — „השמים החדשים והארץ החדשה" (ישעי' סו, כב), ועאכו"כ החידוש בישראל (שבשבילם נברא העולם) — „כן יעמוד זרעכם ושמכם" (ישעי' שם. וראה לקו"ת בסופו).

19) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

20) פסדר"כ פ"ח. פס"ר פי"ח. קה"ר פ"א, ג. ראב"ן ספ"ו. ראבי"ה פסחים סתקכ"ו. רוקח סרצ"ה (הובא במ"כ לקה"ר שם).

21) פרש"י מנחות סה, ריש ע"ב.

22) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 145.

23) להעיר, שבשיעור הרמב"ם דערב שבת לומדים דיני ספה"ע (הל' תמידין ומוספין ספ"ז).

24) להעיר, ש„יבא (שילה)" — ביאת משיח — בגימטריא „אחד" (שיחת אחש"פ תרצ"ט (סה"ש תרצ"ט ע' 329). נת' בשיחת אחש"פ תשכ"ט (לקו"ש חי"א ע' 8)).

25) זכרי' יד, ט.

26) ראה לקו"ת נשא כא, ב ואילך. ובכ"מ.

27) בא יג, ג. יג. טז.

28) שם, ט.

29) בשלח יד, ח.

30) שם, לא.

וממנו באים להספירה דיום ט"ו **לעומר, שרומז ושייך לשלימות הלבנה** („קיימא סיהרא באשלמותא"[31]), **ודוגמתו בישראל שעתידים להתחדש כמותה.**

ג. ע"פ האמור ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?! . . דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) **מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!**

גם כשצועקים „עד מתי" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, **בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!!**

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בנ"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, **והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.**

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – **ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון –** להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש„יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש[32] „כי עם קשה עורף הוא (למעליותא[33], ולכן) וסלחת לעוונינו ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש[34].

---

31) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

32) תשא לד, ט.

33) ראה שמו"ר ספמ"ב. הובא בתו"א מג"א קכג, סע"ב. לקו"ת בלק סז, ד.

34) להעיר, שהפסוק „כימי צאתך מארץ מארץ מצרים אראנו נפלאות" הוא תשובת הקב"ה לתפלת הנביא על הגאולה (רד"ק ומצו"ד עה"פ).

ד. וכדי למהר ולזרז עוד יותר ע"י הפעולה שלי — אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות־מצוה ליתן לצדקה, ו„גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"[35].

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר — שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(סה"ש ה'תנש"א ע' 472. משיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א)

35) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

סימן ג

מלכות שבגבורה והשייכות לגאולה

א. אחת המעלות שבשבת זו היא, שבה מסתיים השבוע השלם השני של ספירת העומר („ארבעה עשר יום שהם שני שבועות לעומר"), ועל־פי מעלת הקביעות דשנה זו, שספירת העומר מתחילה „ממחרת השבת"[1] כפשוטו (כיון שיום הראשון של פסח חל בשבת), זה פועל עילוי בענין התמימות שבספירת העומר — כדאיתא במדרש[2]: „שבע שבתות תמימות תהיינה[1], אימתי הן תמימות . . כשיבוא פסח בשבת ויתחילו לספור במוצאי שבת, שאז השבתות הן תמימות", „שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת"[3].

והנה בסיום ה„שני שבועות לעומר" מסתיימים (עבודת) שני הקוים דחסד וגבורה (בשבוע הראשון — חסד שבחסד עד מלכות שבחסד, ובשבוע השני — חסד שבגבורה עד מלכות שבגבורה), היינו שישנה השלימות של שני הענינים, חסד וגבורה — שבשני קוים אלו („מימינים ומשמאילים"[4]) מתחלקים בכללות[5] כל הענינים[6], מתחיל מהתורה (מימינו אש גו'), „אלו אוסרים ואלו מתירים כו'" (כמו בנוגע להלל ושמאי), ומזה נשתלשל הדבר בהעולם, ובשרשו למעלה[7] — קו הבלי גבול וקו ההעלם והגבול.

ובפרטיות, הרי סיום ה„שני שבועות לעומר" (חסד וגבורה) במלכות

---

1) אמור כג, טו.

2) פסדר"כ פ"ח. פס"ר פי"ח. קה"ר פ"א, ג. ראב"ן ספ"ו. ראבי"ה פסחים סתקכ"ו. רוקח סרצ"ה (הובא במ"כ לקה"ר שם). — וראה בארוכה לקו"ש חי"ב ע' 96 ואילך. חכ"ב ע' 145. שיחת אחש"פ ה'תנש"א — לעיל ע' לב ואילך. ע' עא ואילך. ע' פ ואילך. לקמן ע' שכח ואילך.

3) פרש"י ד"ה חמשים יום — מנחות סה, ריש ע"ב.

4) לשון הכתוב — דה"א יב, ב.

5) אף שבפרטיות נחלקים לג' קוים. ובפרטיות עוד יותר — לד', ה', עשרה, וכיו"ב.

6) ראה ספר הערכים חב"ד ערך אוא"ס (ד) ס"ז. וש"נ.

7) ראה בכל זה בארוכה סה"ש תנש"א משיחת ש"פ שמיני סעיף ח. המו"ל.

שבגבורה: נוסף לפירוש הפשוט בזה שמלכות שבגבורה היא פרט בגבורה — הרי יש בזה גם רמז[8], שמהגבורה נעשה התגלות ענין המלכות — הגילוי של „ה' ימלוך לעולם ועד"[9], „והי' ה' למלך על כל הארץ גו'"[10], „והיתה לה' המלוכה"[11], בגאולה האמיתית והשלימה; ואדרבה — גילוי מלכותו ית' באופן של גבורה (מלכות שבגבורה) — תגבורת החיות[12], ע"ד ענין „מחי' המתים" שבא מבחי' „אתה גבור"[13] (בברכה שני' דתפילה, כנגד גבורה[14]).

היינו שבשבת זו (שיש בה גם המעלה של „שמיני שמונה שמינה" כמבואר במק"א[15]) מתגלית המעלה שישנה בגבורה (דקדושה), בענין ההעלם והגבול, שזהו ענין המלכות — גאולה — שבגבורה[16].

עד שזה מתגלה אפילו בגבורה בפשטות, בהעלם והסתר של העולם בכלל, ושל הגלות במיוחד — כפי שזה נמשך מבחי' ישת חושך סתרו. עד שמתגלה המלכות (גאולה) שבגבורה, גילוי קץ הגאולה (אשר ליבא לפומא לא גליא[17], שלמעלה מגדר גילוי), וכידוע שע"י הכנסת האל"ף דאלופו של עולם לתוך הגלות (גולה) — ע"י „מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"[18] שבזה הרי „תלוי'" הגאולה — שמהגלות גופא נעשה גאולה[19]. ואדרבה — מאחר שזה בא ע"י ההעלם וההסתר של הגלות, הנה הגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה היא באופן של תגבורת החיות, גאולה שאין אחרי' גלות[20], „ה' ימלוך לעולם ועד".

---

8) ולהעיר מהמבואר בכ"מ (ראה שער היחוד פמ"ז), שממלכות שבחסד נעשה חסד שבמלכות וכו', וכן בנדו"ד — שממלכות שבגבורה, נעשה גבורה שבמלכות.

9) בשלח טו, יח.

10) זכרי' יד, ט.

11) עובדי' בסופו.

12) ראה תו"א נח ט, ג.

13) ראה תו"א מג"א קיז, ג. אוה"ת לך לך פו, ב.

14) יהל אור ע' קיא.

15) ספר השיחות ה'תנש"א ע' 475 ואילך.

16) כידוע שלע"ל יהי' גילוי המעלה שבגבורות, ולכן תהי' הלכה כב"ש (מק"מ לוח"א יז, ב. לקו"ת קרח נד, סע"ב).

17) זו"ח בראשית ח, א. מדרש תהלים ט, ב. וראה גם סנהדרין צט, א. — וראה סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 397.

18) תניא רפל"ז.

19) ראה ויק"ר ספל"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ועוד.

20) מכילתא עה"פ בשלח טו, ב. תוד"ה ה"ג ונאמר — פסחים קטז, ב. ועוד.

ב. עפ"ז יש לומר בטעם השייכות של שבת זו עם הפטרת „מחר חודש" — שבקביעות כזו, של „שמיני שמונה שמינה", והספירה בשבת זו היא הסיום של מלכות שבגבורה (לאחרי שהספירה התחילה „ממחרת השבת" כפשוטו, תמימות שבתמימות ע"ד „שמיני שמונה" כמבואר שם) — שבת זו חלה תמיד בערב ראש חודש אייר:

ענין „מחר חודש" מובן מתוכנה של ההפטורה[21]: „ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך"[22]: „ונפקדת" הוא „לשון זכרון" ו„יפקד" הוא „לשון חסרון"[23]. והפירוש של „ונפקדת כי יפקד מושבך" הוא: „כי" — ע"י זה ש„יפקד מושבך", „שיהי' מושבך (של דוד) חסרה שאתה יושב בה", ייעשה „ונפקדת", „אבי יפקדך (המלך שאול יזכור אותך) וישאל היכן אתה". שזוהי השייכות ל„מחר חודש": בערב ראש חודש נעשה העלם והסתר הלבנה, עד שברגע שלפני המולד לא נשארת אפילו נקודה („יפקד מושבך" של דוד, מלכות, שרש הלבנה), ועי"ז נעשה אח"כ (מחר —) חודש, מולד הלבנה מחדש („ונפקדת")[24].

שזהו ע"ד הענין הנ"ל ד„מלכות שבגבורה"[25]: דוקא ע"י „יפקד מושבך", ההעלם והסתר (של גבורה), נעשה „ונפקדת", הזכרון והגילוי של ענין המלכות (בית דוד), עד להשלימות בזה — דוד מלכא משיחא בגאולה האמיתית והשלימה, שהגאולה הרי שייכת להענין של „ונפקדת", כמו שהקב"ה אמר למשה (במצרים)[26] „פקוד פקדתי אתכם", ש„סימן זה מסור בידם מיעקב ומיוסף שבלשון זה הם נגאלים, יעקב אמר[27] ואלקים פקוד יפקוד אתכם, יוסף אמר להם[28] פקוד יפקוד אלקים אתכם" (ו„מכיון שתאמר

---

21) ולא כדעת האומרים שהשייכות דהפטורה זו לערב ר"ח היא רק מפני זה שסיפור ההפטורה אירע ב„מחר חודש".

22) ש"א כ, יח.

23) פרש"י עה"פ.

24) ראה ד"ה ויאמר לו יהונתן תשכ"ח (סה"מ מלוקט ח"ה ע' רמג ואילך). וש"נ. לקמן שער החסידות סימן א.

25) ראה ד"ה ויאמר הנ"ל בסופו, שע"י „יפקד מושבך" עצמו נעשה „ונפקדת" — גילוי מעלת הגוף (שלמעלה משרש הנשמה).

26) שמות ג, טז.

27) ויחי נ, כד.

28) שם, כה.

להם לשון זה ישמעו לקולך"[29], וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות בגאולה האמיתית והשלימה.

ג. ע"פ הנ"ל תובן גם השייכות של כל ענינים אלו עם הגאולה האמיתית והשלימה, שכבר צריכה לבוא מיד, ובפרט כשנמצאים בסיום חודש ניסן, ועומדים להיכנס תיכף לחודש אייר:

אע"פ שנמצאים בתוך העלם וההסתר של הגלות — הרי אדרבה: דוקא עי"ז ש„יפקד מושבך", שיהודי (שיש אצלו בחי' דוד שבו) נמצא לא במקום מושבו האמיתי, סמוך על שולחן אביו, בארץ הקודש בירושלים עיר הקודש בביהמ"ק — הנה דוקא עי"ז נעשה „ונפקדת", שהקב"ה „מתמסר לגמרי" („גיט זיך אָפּ אינגאַנצן") לעסוק ב„זכירת" בנ"י, „פקוד פקדתי אתכם", וגואלם בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו; דוקא ע"י העלם הלבנה (וישראל הדומין ומונין ללבנה[30]) נעשה מולד הלבנה מחדש, „שהם עתידים להתחדש כמותה"[31].

ועוד ועיקר: ע"י „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" מביאים את הגאולה, כי למרות שנמצאים בתוך העלם והסתר הגלות, עם כל המדידות והגבלות הקשורות לזה (הבאות מבחי' גבורה), דוקא מזה ישנו הכח להביא את הגאולה (מלכות שבגבורה), כנ"ל בארוכה.

וע"ד „כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימו מעושר"[32]. ועד"ז — ע"י העבודה בעוני הגלות, אין עני אלא בדעת[33], מקבלים עשירות אמיתית בדעת ועשירות בפשטות — בגאולה האמיתית והשלימה.

ועאכו"כ לאחרי שכבר עברו את כל המדידות והגבלות ו„יצאו ידי חובה" של „עוני" (בדורות שלפני זה), ועכשיו ישנו חירות והרחבה בפשטות ממלכות האומות, ואפשר ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף [ולזה נתווסף בדורות האחרונים גם הענין של „עושר" בתורה — ע"י ההדפסה והפצה של ריבוי ספרים ש(חלקם) היו גנוזים עד עתה].

---

29) פרש"י שמות שם, יח.
30) סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. זח"א רלו, ב.
31) נוסח קידוש לבנה — סנהדרין מב, א.
32) אבות פ"ד מ"ט.
33) ראה נדרים מא, א. כתובות סח, א.

ומטעם זה (מעלת העבודה בזמן הגלות) – יהי' גם בהגאולה שתי המעלות, הן מעלת הגאולה והן מעלת הגלות[34] (המעלה של עבודה מתוך אתכפיא, ומתוך מדידה והגבלה, "מעוני"). וע"ד החיבור של מעלת הבלי גבול ומעלת הגבול וההעלם.

ה. מזה ישנה גם הוראה בנוגע להעבודה של כ"א מישראל, ובענין שהזמן גרמא – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה:

יהודי יכול הרי לבוא בטענה: מאחר שהוא מדוד ומוגבל, כולל מצד ההגבלות של טבע העולם, וחלק חשוב מהיום ה"ה עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות, אכילה שתי' שינה, ובפרט בזמן הגלות כשיש כמה מדידות והגבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכו' – הרי לכאורה אין לו אפילו את הכח לעשות איזו עבודה קטנה יותר, עאכו"כ שאין לא הכח להביא את הגאולה האמיתית והשלימה?!

אומרים לו – שביאת המשיח ה"ז "תלוי במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" דוקא, ומאחר שהגאולה עדיין לא הגיעה הנה מזה עצמו ראי' שזה תלוי ב"מעשינו ועבודתינו" של הדור הזה.

ואדרבה: דוקא ע"י העבודה במדידות והגבלות ובהעלם והסתר (הבא מגבורה) – דוקא בזה טמונים כחות נפלאים, שלהם יש את הכח להביא את הגאולה. וכפס"ד הרמב"ם[35] שע"י מצוה אחת יש בכחו של יהודי ל"הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ומכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוני"[36] – כ"א מבנ"י, אנשים נשים וטף, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"[37], [ולא זו בלבד ש"מבקש כו' לפי כחן", אלא הקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו"הקב"ה עוזרו"[38]] – מובן שכל יהודי יש לו הכחות לפעול ש"מעשינו ועבודתינו" יהיו לשמש את קונו,

ולפעול זה בשלימות – לא רק בתור מסייע ועוזר לאחר, אלא שהוא עצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דילי', בשלימות; עד שהוא נעשה

---

34) ועד שנאמר "אודך ה' כי אנפת בי" (ישעי' יב, א).
35) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
36) משנה ובריית סוף קדושין.
37) במדב"ר פי"ב, ג.
38) סוכה נב, ב. קדושין ל, ב. וראה תניא פי"ג.

„שותף להקב"ה" בעבודה זו, ששותף אמיתי הוא לא רק מסייע וכיו"ב, אלא הוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'.

— שכל זה הוא בהוספה על זה שיהודי, בהיותו „חלק אלוקה ממעל ממש"[39], „חלק הוי' עמו"[40], יש לו את הכחות הגדולים ביותר לפעול את הענינים הכי נעלים. עד שיש עליו הציווי „קדושים תהיו כי קדוש אני"[41], וכידוע הפירוש[42] בזה ש„יכול כמוני"[43] בניחותא.

ה. נוסף על כללות הכח הנ"ל שיש לכאו"א — מתווסף בזה עוד יותר כח מצד כללות השנה — שנת אראנו נפלאות:

מאחר ש„אראנו", הקב"ה עצמו מראה נפלאות — הרי הכל מתגלה: הן הנפלאות כפשוטן בההנהגה נסית, נסים גלויים ונפלאים, הן הנפלאות שנמצאים (מוסתרים) בתוך ההנהגה טבעית — כולל הכח הפועל בנפעל — כמו שהקב"ה מהוה כל נברא מאין ליש בכל רגע ורגע מחדש[44], ובאופן נפלא, שהרי „הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו'"[45], עד גם הנפלאות שהם נמצאים בתוך ההעלם והסתר של העולם והגלות (עד — בחי' ישת חושך סתרו) שדוקא עי"ז נעשה „ונפקדת".

ומעין נסים ונפלאות אלו כבר התחילו לראות עכשיו בשנת אראנו נפלאות (אע"פ שעדיין נמצאים בגלות), ובפרט בחודש אדר, ועוד יותר — בחודש ניסן, מלשון נס ונסי נסים, וההמשך בזה בחודש אייר.

ובהדגשה — כשנמצאים עכשיו בסוף חודש ניסן, הבא לאחרי חודש אדר, וקרוב ממש לתחילת חודש אייר: חודש אדר שייך בכללות לנס פורים, שהוא נס המלובש בטבע[46]. ובחודש אדר הרי „בריא[47] (תקיף[48]) מזלי'",

---

39) תניא רפ"ב.
40) האזינו לב, ט.
41) ר"פ קדושים. וראה שמיני יא, מד.
42) מאור עינים עה"פ. וראה אוה"ת ר"פ קדושים. לקו"ש ח"ז ע' 321.
43) תו"כ עה"פ.
44) שעהיוה"א פ"א.
45) אגה"ק ס"כ (קל, ריש ע"ב).
46) תו"א מג"א צג, סע"ג ואילך. שם ק, א. ובכ"מ.
47) תענית כט, ריש ע"ב.
48) גירסת הרא"ש שם.

שבריאות היא ברכה בטבע. חודש ניסן קשור עם נסים גלויים שלמעלה מהעולם. ומזה נכנסים לחודש אייר – ר"ת[49] אברהם יצחק יעקב רחל, שהם ד' רגלי המרכבה (גילוי אלקות שלמעלה מעולם), ור"ת[50] „אני ה' רופאך"[51], שהברכה נמשכת בטבע העולם (רופאך), אבל באופן שלמעלה ממדידה והגבלה כיון שזה בא מ„אני ה'", שכשנמצאים בעולם ובגלות ששם שייך מצב של חסרון („יפקד מושבך") שזקוקים לרפואה – נעשה „אני ה' רופאך" באופן שמלכתחילה „לא אשים עליך"[52] – החיבור של שתי המעלות: נפלאות בתוך העלם הטבע ובנסים.

ובפרט ששבת זו היא גם הספירה של „מלכות שבגבורה", גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות.

ובהדגשה יתירה – מצד זה שמיד בתחילת חודש אייר, בב' אייר, הוא יום הולדתו של אדמו"ר מהר"ש, וידוע הוראתו ונתינת כח שלו בענין „מלכתחילה אריבער"[53] – שהוא הדור הששי (מהבעש"ט), חזקה בכפליים, ומה באים לאח"ז לדור השביעי, דור השמיני, עד דורנו זה – דור התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), שנעשית ההכנה קרובה – בלי הפסק כלל – להעשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

(סה"ש ה'תנש"א ע'475, 484 ואילך. משיחות ש"פ שמיני ה'תנש"א)

49) מאו"א מערכת א' אות פד. ב"ש לאה"ע סקכ"ו ס"כ. מגלה עמוקות אופן קכא.

50) ראה חי' חת"ס לשבת קמז, ב. שער יששכר (להרה"צ כו' ממונקאטש) מאמר אייר (בשם סה"ק).

51) בשלח טו, כו.

52) שם. וראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב (בסופו).

53) אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תריז.

שער

אגרות קודש

סימן א: הזמן יקר הוא / נתעלו בחמשים יום / המשכת המוחין במדות / למעלה מן השבת / מתוך תשוקה וגעגועים / הוד שבהוד / להשתמש בספירת הנצח / המשכת האור / לזכך המדות / הכנה והשתוקקות / שבתות תמימות / בין חירות למתנה / עכשיו העבודה קלה יותר / תיקון הנר״ן / חירות ממצירים ומעיקים / נהרין ונצצין / הפצת לימוד התורה / ספירה מתוך רגש / וספרתם לכם — להאיר / הצטרפות היום הקודם / קו הימין מכריע / הוספה בכל עניני טוב / מצוה בכל יום / קצירת העומר — בפרסום / שבת אחים גם יחד / התהפכות נפש הבהמית / עלי׳ מדרגא לדרגא / יחזיר לנו ביהמ״ק — בתי כנסיות / ע״ד וספרה לה / קבלה עם הבטחה / לנהוג כבוד זה בזה / מתקרבים להר סיני / הסימן היחידי / שחרור מעול גלות / מפורש זה בפוסקים / ספירה בכל מקום

סימן ב: מכתב כללי

סימן ג: ביאור פרטי ספירת העומר בעבודה

סימן א

הזמן יקר הוא

הרי אנו נמצאים באמצע ימי הספירה. מכל דבר וענין אפשר ללמוד הוראה בעבודת השי"ת, ובפרט ממצוה אפשר ללמוד הרבה מאוד.

ספירה מלמדת אותנו, בנוסף לעוד ענינים רבים, גם כמה שהזמן יקר הוא, וצריך תמיד לספור אותו. ואם קרה שהחסירו פעם אחת, הרי זה מזיק לא רק בהיום שהחסירו, אלא גם בהימים והשבועות שלאחריו. אך לכן כשכן סופרים — הרי גם הימים והשבועות שלאחריו מבורכים. ואומרים אנו: אלקינו — כחינו וחיותנו. מלך העולם — הוא מנהיג את העולם (במילא מובן, שעליו לתת ואכן יתן כל טוב לאלו שהוא קורא להם בני בכורי ישראל).

כל זה הוא באנשים סתם. ובפרט אצל מי שיש להם השפעה על רבים, שמה שהם עושים ופועלים הרי זה משתקף אצל כמה וכמה מישראל. ובפרטי פרטיות אצל אלו שכבר הצליחו בהשפעתם על הרבים, הרי בודאי שהם צריכים לנצל כל הזדמנות וכן לחפש אפשרויות חדשות לפעול בחיזוק התורה והיהדות והפצת התורה ותורת החסידות. וכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ כבר הבטיח, שחזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם.

החותם בפרישת שלום המושפעים ממנו, איחול רפואה לזוגתו תי' והצלחה בעבודה להזריח אור בסביבתו

(ממכתב יו"ד אייר, ה'תש"י. לקו"ש ח"ז ע' 281, אג"ק תקצז)

נתעלו בחמשים יום

ומענין חג הפסח שחגונו זה עתה וגם בקשר עם ימי האביב הממשמשים כעת ברוב הדר, הנה חג הפסח סימנו בכתוב שצריך להיות בחודש האביב. בטבע, עם הופעת האביב, הנה כחות הטבע שהיו בהעלם במשך ימי החורף,

עד שלעין הרואה נדמה שנפסקה החיות יצירה צמיחה וגידול, הנה לפתע פתאום בחודש האביב מתגלה לעין כל שלא הי׳ זה אלא משך זמן של קיבוץ כחות למען יופיעו אח״כ אילנות מלבלבים ושדות עטופים ירק, כמרז״ל היוצא בימי ניסן ורואה אילנות שמוציאים פרח צריך לברך כו׳.

ומוסר השכל בזה לכולנו, שאם יש בחיינו איזה תקופה שאפשר לטעות בה שאינה תקופה של יצירה צמיחה וגידול, קרוב לודאי שאין זה אלא טעות בידינו, וההפסק ישמש לתוספות כח, וכלשון המשל להוצאת פרח ולגמול פירות.

ויש למצוא רמז זה בענין דפסח, שאחרי התקופה המרה של גלות מצרים גלות הגוף וגלות הנשמה גם יחד, עד ששר מצרים טען מה נשתנו אלו מאלו כו׳, הנה במשך זמן מועט נתגלה בהם הזיכוך שפעל גלות מצרים, ובחמשים יום נתעלו ממ״ט שערי טומאה לקבלת התורה מפי הקב״ה בכבודו ובעצמו.

בברכת הצלחה בעבודתו לקרב בני ובנות ישראל לאבינו שבשמים.

(ממכתב א׳ אייר, ה׳תישי״א. אג״ק תתקצד)

המשכת המוחין במדות

מבין הפנינות הרבות שישנם בשיחה המודפסת בזה, להלן אחת העיקריות — (ראה אות טו):

פעם היו יודעים, שצריך להיות — (להיות) יהודי ירא שמים, חסיד. היום צריך לדעת — ללמוד, [לדעת] חסידות. הוא והדבר הם שני ענינים (**עכ״ל בקיצור קצת**).

זהו גם אחד מהענינים דספירת העומר — המשכת המוחין במדות[1], שההנהגה תהא ע״פ הוראת המוחין והשכל — את מה שהוא יודע (**במוחו**)

---

1) נתבאר בדרושי ספירת העומר בארוכה. ראה גם ד״ה אני לדודי (קונטרס נז — לג בעומר תש״ח).

בשיחה המודפסת בזה: הדברים דלקמן הם הקדמה לשיחת ל״ג בעומר תש״ד. נדפסה בלקו״ד ח״ד ע׳ 1098, ובסה״ש ה׳תש״ד ע׳ 116 ואילך.

ללמוד (נגלה דתורה), חסידות (פנימיות התורה) — הוא יהו׳ בחיי היום־יום. שהוא וידיעותיו יהיו דבר אחד.

ובעצם זהו גם מהענינים של פנימיות התורה — שהגילוי שלה הוא בל״ג בעומר (שם אות כא) — לאַחֵד ולהראות שהכל הוא אחדות: החומריות אינה אלא דבר חיצוני שצריך לזככו, ולבטל את חומריותו, ובגשמיות — להוציא מן ההעלם אל הגילוי את פנימיותו, שהוא מתאחד עם רוחניות ונשמת הדבר.

ואז נעשה האדם — נשמתו, גופו וכל עניניו — דבר אחד.

והדרך לזה היא ע״י פנימיות התורה, שהיא מראה שבתורה גופא, הכל הוא אחד, כי פנימיות התורה[2] מראה איך שבתורה הנה רזי תורה ותורה הנגלית — לבושא דאורייתא, גופא דאורייתא, נשמתא דאורייתא ונשמתא לנשמתא דאורייתא[3] — דבר אחד הם. ובפרט בל״ג בעומר, שהגילויים של ל״ג בעומר הם, שבעל ההילולא — רבי שמעון בן יוחאי, גילה רזי דרזין. „מלין קדישין[4] דלא גליאן עד השתא . . דהוא (קוב״ה) וכל סייעתי׳ קדישא דילי׳ אתו למשמע בחדוה מלין סתימין״.

(ממכתב ב׳ אייר ה׳תיש״א. לקו״ש חי״ב ע׳ 167. אג״ק תתקצו)

למעלה מן השבת

לקראת זמן מתן תורתנו הבע״ל, הנני להביע ברכתי שנחוג את חג קבלת התורה בשמחה ובפנימיות, ממחרת השבת השביעית — כמשמעו וגם כפשוטו ממש עפ״י קביעות שנה זו.

וידוע פירוש תורת החסידות (לקוטי תורה לאדמו״ר הזקן בעל התניא פ׳ אמור ד״ה והניף רפ״ב) ממחרת השבת, למעלה מן (קדושת) השבת, מקיפים דאימא, וזה נותן כח לספירת העומר שנת׳ בזח״ג (צו, א. ושם).

(ממכתב ער״ח סיון, ה׳תיש״א. אג״ק א׳ל)

---

2) ראה קונטרס לימוד החסידות פי״א.
3) ראה זהר ח״ג קנב, א.
4) זהר ח״ג רפז, ב.

מתוך תשוקה וגעגועים

כיון שנמצאים אנחנו עכשיו בין פסח לשבועות שכל יום יש לו מצותו לספור ספירה, שע"פ ביאור רבותינו ז"ל היתה ההתחלה בזה שבנ"י ספרו מתוך געגועים את הימים, כמה כבר עברו מאז שיצאו ממצרים, בידעם שבהגיעם ליום החמישים יקבלו את התורה ובקושי יכלו לחכות כל כך,

וזה נתן להם גם את כל הצטרכויותיהם הגשמיות של אכילה שתי' ולבוש, כמסופר בתורה, שהי' להם את המן, בארה של מרים, שמלתך לא בלתה מעליך, וכו',

הרי כן הוא בכל מקום ובכל עת, שע"י הגעגועים לתורה וכשעושים את מה שהתורה אומרת, הרי השי"ת בודאי יקיים את הבטחתו ונתתי גשמיכם בעתם וגו' שהרי היהודי מצדו מקיים ואת מצותי תשמורו, והשי"ת יצליחכם.

(ממכתב כ"ו ניסן, תשי"ד. אג"ק ב'תרטז)

הוד שבהוד

ב"ה, י"ח אייר, תשי"ד
ברוקלין.

הנהלת צעירי אגודת חב"ד בעיה"ק ירושלים
ת"ו
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

במענה על מכתבם מי"ג אייר, אשר נתקבל בהיום הבהיר הוד שבהוד הילולא דרשב"י, דרשב"י פתח את צנור ההשפעה דהענין דועלי תשוקתו בשני הפירושים אשר על ידי הפתיחה שלו ביכולת ובכח כל אחד מישראל להגיע לזה (עיין הקדמת קונטרס ל"ג בעומר תש"י קונטרס ע"ח) וע"פ הידוע בשייכות דרשב"י אחי' השילוני הבעש"ט ורבנו הזקן ה"ז נוגע ביחוד לכאו"א מאתנו המקושרים לרבנו הזקן ע"י ממלאי מקומו הם נשיאי חב"ד לדורותיהם עד ועד בכלל דכ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע.

בו כותבים ע"ד השקו"ט שהיתה אצלם בהנוגע להנהלת צעירי אגו"ח אשר בירושלים ת"ו אשר הנהלה הקודמת אמר שקשה עלי' העבודה כו' וכו'.

ומובן אשר ע"פ הנ"ל בהענין דל"ג בעומר דענינו נמשך על כל השנה כולה וע"פ הודעת הבעש"ט בשם משיח צדקנו אשר ביאתו תלוי' לכשיפוצו מעינותיו חוצה, הנה פליאה גדולה אשר אותם שזכו לעמוד בהנהלת עבודה כזו יאמרו שקשה עליהם העבודה וכו' בה בשעה שזהו תכלית כל סדר ההשתלשלות ובריאת העולם הזה בפרט כמבואר בתניא פרק ל"ו. מובן שהחוב והזכות על כל אחד מהחברים לסייע להנהלה בעבודתה ככל אפשריותם, אבל להשתמט מזכות גדול כזה מלהשתדל בזה בתוספת אומץ, לכאורה הוא נגד השכל. מובן שאין פירוש מכתבי זה להתערב בהנ"ל ואפילו לא בדרך הצעה, כי הרי כל עבודה כדי שתהי' כדבעי ובהידור צריכה להעשות בלב שמח ולא בדרך קבלת עול בלבד, אלא לעורר על פנימית עבודתם כמו שהנני רואה אותה שצריכה להיות ועל היחס שצריכה לעורר עבודה כזו. והשי"ת יברך ויצליח את כל חברי ההנהלה בעבר ובעתיד להוסיף אומץ בעבודתם בשמחה אשר זה גופא ימעט העלמות והסתרים וההצלחה תעלה מעלה מעלה.

בברכה להתקרב עכ"פ לאט לאט לפתיחת רבי שמעון בעל ההילולא דבחד קטירא אתקטר בי' בקוב"ה ובגין כך ועלי תשוקתו.

(לקו"ש חי"ז ע' 512, אג"ק ב'תרסג)

להשתמש בספירת הנצח

לאחרי ההפסק הארוך עוה"פ, הנה סו"ס נתקבל מכתבו מספירת מלכות שבגבורה, ויה"ר שישתמש ג"כ בספירת הנצח, היינו לנצח ההעלמות וההסתרים המונעים בעבודת האדם לבוראו ולנצח ג"כ הסיבות שמונעים אותו מלכתוב מכתבים מפורטים ומבשרים טוב הן בגשמיות והן ברוחניות.

(ממכתב ד' אייר תשט"ו. אג"ק ג'תמד)

המשכת האור

ובפרט שהרי נמצאים אנו בימי הספירה, שמיום ליום מתוסף אור, שלכן נוסח הספירה, היום שני ימים ולא יום שני שלכאורה כהאחרון צריך להאמר, משום שאור הנמשך ביום ראשון לא נסתלק אלא שישנו גם ביום השני, ויום שני מוסיף עליו וכן עד לגמר הספירה הולך ומתוסף אור, עד כי נשמע ושומעים הקול יוצא מד' רוחות מעלה ומטה, אנכי ד' אלקיך גו'.

(ממכתב ד' אייר, תשי"ז. אג"ק ה'תכד)

לזכך המדות

במענה על מכתבו מכ"ח למטמונים.

.. ובפרט שמתקרבים אנו לקבלת התורה, אשר אף שעתה זקוקים לעבודה מוקדמה לספירת העומר שהיא עבודה בכח האדם לזכך המדות ע"י המשכת העומר ולמעלה מזה, בכ"ז הרי סגולה מיוחדת לימים אלו גם בענין הסייעתא דשמיא מלמעלה כיון שנמשכים הם מימי הפסח שנגלה עליהם ממה"מ בכבודו ובעצמו והעתיקם מן הקצה אל הקצה מעומק תחת מ"ט שערי טומאה לעומק רום מ"ט שערי קדושה עד לשער הנו"ן בזמן מ"ת, ועיין ג"כ בזהר חדש ר"פ יתרו, מענה רשב"י לר' ייסא זעירא דמן חבריא וסיומו בכל יומא אפיק לן וכו' וראה ג"כ תקו"ז תקון ל"ב.

ויהי רצון שיבשר טוב ע"ד הטבת הבריאות כפשוטו וכמשמעו ומההוספה בהפצת היהדות והפצת המעינות ביחוד בכל מקום שידו מגעת ובאופן דהולך ומוסיף.

(ממכתב כ"א אייר, תשי"ז. אג"ק ה'תסח)

הכנה והשתוקקות

ומגלגלין זכות לימי זכות ימי הספירה, ימי ההכנה וההשתוקקות לקבלת התורה, וכדברי רז"ל באגדה:

בשעה שאמר להם משה תעבדון את האלקים על ההר הזה, אמרו לו ישראל, משה רבינו אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמישים יום, והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים לספירת . . מחשבין נ' יום לשמחת התורה.

(ממכתב שני באייר, תפארת שבתפארת, ה'תשי"ח. אג"ק ו'ריא)

שבתות תמימות

לקראת זמן מתן תורתנו הבע"ל, הנני בזה להביע ברכתי, שנחוג את חג קבלת תורת הוי' תמימה בשמחה ובפנימיות.

ובקביעות שנה זו ה"ה לכולא עלמא שבע שבתות תמימות ג"כ (מנחות סה, ב) ולא רק ימים תמימים.

(ממכתב ער"ח סיון, ה'תישי"א. לקו"ש חי"ח ע' 429, אג"ק א'לא)

בין חירות למתנה

נהניתי לקרוא במכתבכם אם כי בקיצור נמרץ אודות הפעולות של צעירי אגודת חב"ד, ויהי רצון אשר זה ילך באופן של מוסיף והולך, בנוגע לד' אמות הפרטיים ובנוגע לזולת, ובפרט בהמצאנו בין זמן חירותנו (חירות ממצרים של לעומת זה ואפילו ממצרים דקדושה) לזמן של מתן תורה, וכדיוק מתן שנותנים את זה במתנה, ורק צריך לעשות את ההכנה, על ידי וספרתם לכם, וכידוע הפירוש של רבינו הזקן [. .] וספרתם לכם להאיר.

(ממכתב ה' אייר, תשי"ח. אג"ק ו'רכד)

רז"ל באגדה: הובא בר"ן סוף פסחים.

עכשיו העבודה קלה יותר

. . ויהי רצון – שכיון שנמצאים אנו בימי הספירה, וכמבואר בדא"ח שסופרים לא במספר סדורי, יום ראשון ושני אלא יום אחד ושני ימים, ז.א. שגם העבודה דאתמול בשלימותה היא אלא שנתוסף עוד עבודה נוספת על הענינים דיום אחד וכו' – הרי יתעורר כאו"א מאתנו בתוככי כלל ישראל, שאכן הכוונה אליו עצמו, ולא רק לזולתו, ודרישה היא באופן דחרמש בקמה, וכלשון הלקו"ת (במדבר טו, ד): המדות הטבעיות הן חזקות בגוף בטבען ובתולדתן וצריך להכניען ולהשפילן בבחי' אתכפיא ואתהפכא ולהניף עליהם חרמש להכריתן ולכלותן ולהפכן ממש לאין וכו' שתהיינה בטלות ונכללות במדות עליונות, עיי"ש. ובאו הדברים בדרוש המתחיל בענין נתינת התורה עשה"ד ואלו אשר מפי הגבורה שמענום עיי"ש. אלא שיפה ירושתנו, שעתה קלה היא עבודה זו יותר מאשר בפעם הראשונה – ע"ד המבואר במעלת מצה דעתה שלפני חצות – לאחר מ"ת – לגבי מצה דלפני חצות שלפני מ"ת. שמזה מובן ג"כ החילוק לפני התגלות תורת החסידות ולאחרי התגלות תורה זו – בהנוגע לבירור וזיכוך המדות בדרכי החסידות . .

(ממכתב ח' אייר, תשי"ח. לקו"ש חי"ב ע' 169. אג"ק ו'רכט)

תיקון הנר"ן

ויהי רצון שכיון שבאים הננו מימי חג הפסח זמן חירותינו, חירות ממ"ט שערי טומאה וסופרים ומתקרבים יום יום לקבלת התורה, לוחות כתובים באצבע אלקים חרות על הלוחות א"ת חרות אלא חירות השלימה מיצה"ר לא רק שיהי' מושל בו אלא אפילו אומר דעתו במשפט תעבור מן העולם, עיין בזה תניא ריש פרק י"ג ופרק ל"ז אשר שלימותה ותכליתה תלוי במעשינו ועבודתנו, הנה יושפע שפע רב בכל העולמות ע"י תיקון נפשותינו רוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, שתקון הנר"ן הוא ע"י לימוד התורה ביראת שמים וקיום מצותי'.

ולא רק בהנוגע לעצמו, אלא אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים ולא רק בעניני שקצים, שזהו ענין דלהכעיס (ראה הוריות יא, א: אכל פרעוש כו'), אלא גם באכילת דם שע"פ פשוט תועלת לבריאות הוא (ראה ברכות מד, ב: כל נפש כו' קרוב לנפש כו', ועייג"כ רמב"ן ויקרא יז, יא). ולא עוד אלא אפילו בעניני טומאה שאינם אלא גזירות הכתוב, שהלא לא המת מטמא וכו' אלא גזירה גזרתי חוקה חקקתי (יעוין יבמות קיד, א ושם).

ועי"ז נזכה לחירות מאומות העולם, שעבוד מלכיות, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בעגלא דידן.

בברכה לבשו"ט.

(ממכתב י"ז אייר, תשי"ח. לקו"ש ח"ז ע' 328, אג"ק ו'רנג)

חירות ממצירים ומעיקים

והרי נמצאים אנו בימים שבין חג הפסח זמן חירותינו, חירות מכל ענינים המצירים ומעיקים, וחג השבועות זמן מתן תורתנו חרות על הלוחות א"ת חרות אלא חירות, יה"ר שיבשר טוב גם בעניניו הוא.

(ממכתב כ"א אייר, תשי"ח. אג"ק ו'רסב)

נהרין ונצצין

ובעת ימי הספירה אשר כמבואר בדא"ח סופרים יום אחר יום באופן שאין הימים הראשונים נופלים ח"ו אלא מצטרפים לאחרים להיות נספרים לא סיפור דברים (לחוד) אלא שנהרין ונצצין (זהר ח"ב קלו, ב) ומובן הענין ממ"ש הסידור ד"ה השמים מספרים בארוכה.

אלא אמור ואמרת וכו': ראה בזה לקו"ש ח"ב ע' 680-679.

לחירות . . שעבוד מלכיות: זהר ח"ב קיג, ב. על מאחז"ל חרות על הלוחות (עירובין נד, א).

חרות . . אלא חירות: עירובין נד, א.

הנה כאו"א מאתנו יזכה ויצליח בתכ"י שיהיו ימיו מצטרפים נהרין ונצצין בנצוצין דנקודה עליונה כלשון הזהר שם הולך ואור על ידי נר מצוה תורה אור ומאור שבתורה זוהי תורת החסידות ועניני'.

(ממכתב כ"ג אייר, תשי"ח. אג"ק ו'רסח)

הפצת לימוד התורה

לפלא שאינו מזכיר דבר ע"ד עסקנותו במילוי שליחותו הפצת המעינות חוצה, והרי פשיטא שאם לפני מתן תורה בפעם הראשונה ז.א. בשנת ב' אלפים תמ"ח, היתה ההכנה לזה בכמה אופנים, הרי לאחר מתן תורה עיקר ההכנה לקבלת התורה היא ע"י הפצת לימוד התורה וע"ד מ"ש יהיב חוכמתא לחכימין, ובפנימיות ה"ז הענין דספירת העומר בשנת ב' אלפים תמ"ח וכמבואר בר"ן סוף מס' פסחים בשם אגדת חז"ל שספירה האמורה היתה הוראה על התשוקה לקבלת התורה, שמשנה ההיא הרי ההוכחה דספירה ענינה התשוקה לקבלת התורה הוא לימוד התורה בפועל עתה. וק"ל.

(ממכתב ט' סיון, תשי"ח. אג"ק ו'שג)

ספירה מתוך רגש

ב"ה, ה' אייר, ה'תשי"ט
ברוקלין, נ.י.

אל המשתתפים בחגיגה השנתית
של הליובאוויטשער ישיבה בנוארק
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

להזדמנות הזו של הבאנקעט השנתי עבור הליובאוויטשער ישיבה בנוארק, ביום א' פ' בהר.

שולח הנני את ברכתי ואיחולי לכל האורחים והמשתתפים החשובים, ומקוה הנני שסעודת מצוה זו תביא אל הישיבה יותר מהסיוע ותמיכה המצופה, הן רוחנית והן כספית, ע"י מאמץ הגדול ביותר של כל ידידי הישיבה.

עומדים אנו כעת בימי הספירה, המעוררים בנו את ההרגשה של אבותינו, בצאתם מגלות מצרים כדי לקבל את התורה על הר סיני, והם ספרו בגעגועים ובחוסר סבלנות את הימים והשבועות לקראת אותו יום מאיר של מתן־תורה. וצריך להתבונן בזה. הרי בני־ישראל, ביציאתם ממצרים, עדיין לא ידעו מה היא התורה, ומה משמעותה לעם ישראל ולכל יהודי פרטי. אבל אנו היהודים כבר מאותו זמן הרגשנו והיינו משוכנעים שהתורה — תורת חיים — היא כל חיינו, היינו שהתורה והמצוות מאירים את חיי היום יום של כל יהודי, ומגינים עלינו בזמנים הכי קשים של הגלות. א"כ בודאי שכל יהודי צריך עכשיו להרגיש ולהראות רגש של אהבה גדולה ועמוקה יותר והתמסרות אל התורה הק'.

בפרשת השבוע בו מתקיים החגיגה (פ' בהר), מדובר אודות המצוה של נתינת שנה שלימה להקב"ה, שנה אחת מתוך שבע, בתור שבת לה'. בנ"י היו צריכים להתנתק מהאינטרסים האישיים ומעסקיהם הארציים, ולהתמסר במשך שנה שלימה לתורה וקדושה. ביחד עם זה מבטיחה תורתנו הק', באותה מדה, שלא רק שלא יחסר ע"ז מאומה אצל בנ"י, אלא אדרבה, הקב"ה ישלח את ברכתו באופן על־טבעי, ברכה ששנה אחת תביא פרנסה לשלושת השנים.

באופן זה גם הברכה העל־טבעית שהקב"ה שולח לכל עבודה והתמסרות בענינים של קדושה, ובפרט תמיכה במוסד תורה שהוא על טהרת הקדש, כמו הליובאוויטשער ישיבה בנוארק, והוא גאוותם של יהודי נוארק וניו־דזשערסי.

בברכת הצלחה.

(לקו"ש ח"ז ע' 359. אג"ק ו'תתמב)

וספרתם לכם — להאיר

במענה על המכתב מיום ב׳ אייר, תפארת שבתפארת, שמחתי לקרוא בו, שהכל הולך בסדר ת״ל. ויהי רצון שתמיד כל הימים תבשרו רק בשורות טובות, הן בעניני בריאות בגשמיות כפשוטה, והן בעניני בריאות ברוחניות.

במ״ש אודות הענין של ההחלטה על גידול הזקן.

מובן הדבר, שצודק הוא שזה צריך להיעשות באופן, שיחזיק מעמד בזה, ושלא להתפעל [מהמלעיגים], כפי שכתוב בתחילת הטור ושו״ע אורח חיים וכן מובא בשו״ע של אדמו״ר הזקן ״ולא יתבייש מפני המלעיגים״.

באם זה נעשה על דעת שניכם (ז.א. גם על דעתה של רעייתו תחי׳) א״כ ישער, עד כמה שיש בידי אדם האפשרות לשער, שיש לו התוקף הדרוש, ונמצאים אנו הרי בימי ספירת העומר, וכמ״ש וספרתם לכם, כידוע הביאור של רבנו הזקן מיוסד על ספרי קבלה, וספרתם — להאיר, לכם — אצלך.

שתהי׳ ההחלטה בזה והקיום בפועל, בשעה טובה ומוצלחת, והקשיים ילכו וייעשו הרבה יותר ויותר קלים, מאשר מתארים לעצמם.

גם בנוגע להאנשים, שהוא מזכיר במכתבו, שזה יתקבל אצלם באופן חריף, תקותי היא שביחד עם הבשורה הטובה בקרוב בחיי המשפחה שלכם, ובודאי שהצלם אלקים יוסיף גם בברכותיו של השם יתברך, ותהי׳ הצלחה בכל המצטרך, הרי גם התגובה של הנ״ל תהי׳ קלה בהרבה, ממה שישער לעצמו. והשי״ת יצליחו לבשר בשורות טובות גם בזה.

(ממכתב ה׳ אייר תשי״ט. אג״ק ו׳תתמה)

הצטרפות היום הקודם

וכיון שנמצאים אנו בימי ספירת העומר, שסופרים הימים לא במספר סדורי ראשון ושני, אלא במספר כוללי שני ימים וכו׳ ז.א. שגם ההארה דיום הקודם מצטרפת להארה דיום זה ופעולותי׳, הנה יהי רצון שיתקבצו החפץ הטוב של כאו״א מאנ״ש אשר במחנם הט׳ והרצון הטוב ופעולות הטובות שבהצטרף כולם יחד, בודאי שיוכלו לבטל ההעלמות וההסתרים ולהפיץ

המעינות במחנם ובסביבתם, תורת החסידות הדרכותי׳ ומנהגי׳ בחוגים ההולכים ומתרחבים ומתוך שמחה וטוב לבב בהרחבת הדעת ובהרחבת הפרנסה.

(ממכתב כ״ג אייר, תשי״ט. אג״ק ו׳תתעה)

קו הימין מכריע

במענה למכתבו מגבורה שבגבורה ושלאחריו.

יהי רצון שבהנ״ל יהי׳ ע״פ המבואר בתורת דא״ח בכ״מ בהנוגע לגבורות שלמעלה, שענינם תגבורת הברכה, וע״פ מ״ש ויתן לך האלקים מטל וגו׳ דוקא משם אלקים, וע״ד הלשון גבורות גשמים . .

בברכה לבשו״ט ובפרט שמתקרבים אנו לשבוע דספירת התפארת, שאף שכלולה מחו״ג הרי קו הימין מכריע, ואדרבה עולה יותר עוד מקו הימין מצ״ע.

ובברכת הצלחה בהפצת היהדות.

(ממכתב ז״ד ניסן, תש״כ. אג״ק ז׳עדר)

הוספה בכל עניני טוב

וכיון שענין ימי ספירה הוא שבכל יום מוסיפים על יום הקודם (שלכן לא בא במספר באופן סידורי, יום שני וכו׳), הרי גם בעניני בריאות וכל עניני טוב יהי׳ באופן כזה, ובזה כמובן וגם פשוט בהנוגע להפצת המעינות חוצה, והרי שנת סגולה היא השנה הזאת, שהיא שנת המאתים להסתלקות הילולא של מורנו הבעש״ט ז״ל, להפצת מעינותיו שהיא היא תורת החסידות.

(ממכתב ח׳ אייר תש״כ. לקו״ש חכ״ב ע׳ 296, אג״ק ז׳רצ)

מצוה בכל יום

ב"ה,
ל' ניסן, א' דר"ח אייר ה'תשכ"ב
ברוקלין, נ. י.

לכל המשתתפים בדינער השנתי של ישיבת
„אחי־תמימים" ליובאוויטש בנוארק,
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בנועם קבלתי הידיעה אודות קביעת ההתכנסות השנתית שלכם, ביום כ"ג אייר, הבא עלינו לטובה.

בצאתנו מחודש הסגולה – ניסן, ובכניסתינו לחודש סגולה – אייר, שולח הנני את ברכתי שהשם יתברך יצליח את ההתכנסות בשני המובנים, הגשמי והרוחני, שאצל יהודים הם קשורים ומאוחדים יחדיו.

חודש אייר מצטיין בזה שבכל יום מימי החודש מתברך במצוה בפ"ע, מצות ספירת העומר. כמו כן בחודש זה הותחלה בנייתו של בית־המקדש הראשון.

כידוע, כיום ממלאים הישיבה וכן בית־הכנסת, בהם יהודים לומדים תורה ועושים תפילתם, את מקומו של בית־המקדש, והם נקראים „בית מקדש מעט". הם ממלאים אותו התפקיד בבית־המקדש: לפעול את המשך הקשר של בני ישראל עם אביהם שבשמים, ע"י תורה און מצוות בחיי היום־יום, שזהו דרך החיים היהודי התמידי ללא הפסק.

אתם שיש לכם חלק בזה, ע"י הסיוע שלכם לישיבה, משקיעים הנכם בדבר שווה ערך ואיכותי לטווח קצר וארוך.

מקווה הנני שתעשו זאת ביד רחבה, וזכות זו תעמוד לכם להתברך מאת השי"ת מידו המלאה והרחבה, בכל המצטרך לכם, בגשמיות וברוחניות.

בכבוד ובברכה

(לקו"ש ח"ז ע' 303 אג"ק ח'תז)

כידוע: מגילה כט, א.

קצירת העומר — בפרסום

בשאלתו במה שנתבאר, דבקצירת העומר שהי׳ הפרסום קטן מאשר בשמחת בית השואבה מפני שאז תקופת עבודת צדיקים, משא״כ חדש תשרי שהוא העבודה דבעלי תשובה, ושואל מאי נפק״מ כיון שהפרסום נעשה להוציא מלבן של צדוקים.

והנה פרסום הי׳ גם בעת קצירת העומר, שלכן עשו ואמרו כל ענין ג״פ וכו׳ עיי״ש במנחות רפ״ו, אלא שהחילוק הי׳ בהשמחה של המתעסקים בזה, שמובן שגדולה שמחת בן מלך השב משבי מאשר שמחת בן מלך שמעולם לא הי׳ בשבי (אם בכלל יש שם ענין השמחה), כיון שתענוג תמידי אינו תענוג. ועוד זאת שאפילו בנוגע להצדוקים — יש להם אחיזה קלה וקטנה יותר ופחות הרבה יותר בד׳ אמות של צדיקים שמעולם לא חטאו, מאשר בד׳ אמות של בעלי תשובה.

(ממכתב כ״ה מ״ח, תשי״ח. אג״ק ה׳תתעא)

שבת אחים גם יחד

ב״ה, כ״ד אייר, תשכ״ב
ברוקלין.

הנהלת רשת ישיבות הערב
ה׳ עליהם יחיו

שלום וברכה!

נעם לי לקבל המכתב מט״ז אייר עם המצורף אליו.

ובעמדנו בימים שבין ל״ג בעומר פרוס העצרת ועצרת זמן מתן תורתנו, יהי רצון שיקוים פירוש חז״ל במ״ש מה טוב ומה נעים שבת אחים

במה שנתבאר: בשיחה דשמחת ביה״ש תשח״י.
פירוש חז״ל: זח״א נט, ב.

גם יחד, אותם העוסקים בשקו"ט ומלחמתה של תורה ולבתר איתהדרו ברחימותא דאחוה, נוסף על הענין כפשוטו קירוב הלבבות באופן דשבת (לשון התיישבות) גם יחד, עד להתאחדות גמורה,

והרי זהו ג"כ ההכנה וכלי לקבלת התורה, וכהסיפור בתנחומא, אשר בראות הקב"ה דויחן – לשון יחיד – ישראל נגד ההר, אז דוקא נתן התורה,

הן הנגלית והן הפנימית,

וכן יהי' בכל האמור במכ', ותשרה הברכה וההצלחה בעבודתם הקדושה האמורה, ועי"ז בכל ענייניהם הכללים והפרטים גם יחד, וכהסיום, שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם.

בברכת הצלחה בעבודתם הקדושה ולבשו"ט בכל האמור.

(אג"ק ח'תיט)

התהפכות נפש הבהמית

ב"ה, ל"ג בעומר, ה'תשכ"ג
ברוקלין, נ. י.

– שנת המאה וחמשים להסתלקות הילולא דרבנו הזקן בעל התניא –

כבוד משתתפי שיעור לימוד ספר תניא בבית הכנסת שערי תפלה, בעיר טאראנטא
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בנועם קבלתי הידיעה אשר בימים הקרובים מסיימים ספר תניא קדישא חלק ראשון.

בתנחומא: (הוצ' בובער) הובא גם ביל"ש יתרו רמז רעג.
תניא קדישא: לשון הסכמות דהוצאת התניא זאלקווי תקנ"ט

ובודאי ע"פ סגנון הידוע „מתכיפין התחלה להשלמה". יתחילו תיכף חלק שני, הוא שער היחוד והאמונה (והקדמתו).

וכתוכן סיום חלק הראשון: כי ה' אלקיך אשר אוכלה הוא וכמ"ש במ"א,

— ואולי י"ל שהכוונה בזה לד"ה כי ביום הזה יכפר (לקוטי תורה ר"פ אחרי) —

אשר המשל דאש אוכלה הוא, שכמו שהאש אינו נתפס להקרא בשם אור ואש כלל ואינו מאיר למטה כי אם ע"י שנאחז בדבר גשמי וגם „אוכל" ומכלה אותו — וכן הוא ג"כ בנוגע לה' (שנעשה) אלקיך (כחך וחיותך), אשר מאיר ומתגלה למטה ע"י תרי"ג מצות דוקא, כמבואר בקצרה ג"כ בסיום פרק ג"ן, הוא סיום חלק הראשון,

והרי זה ג"כ תוכן ענין ספירת העומר, עומר שעורים מאכל בהמה, היא נפש הבהמית אודותה מדובר בסיום חלק הראשון, אשר על ידי הספירה (שענינה — כדי שיטהרו נפשות עמך ישראל, היינו) התהפכות נפש הבהמית ועד שנעשית במדריגת אדם, אתם קרוים אדם ע"ש אדמה לעליון, היא נפש האלקית, חלק אלקה ממעל ממש,

וכמו שהי' בספירה זו בפעם הראשונה, בצאת בנ"י ממצרים, שהוציא נשמותינו מהס"א ר"ל וקרבנו ודבקנו בשמו ממש והוא ושמו אחד (עיין תחלת ח"ב דתניא)

שזהו שבגמר עבודת ספירת עומר שעורים — מקריבים מנחה חדשה מחטים דוקא, מאכל אדם (כמבואר הענין בכ"מ),

יהי רצון אשר הלימוד האמור גם יביא לידי מעשה, אשר נלך בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו.

סגנון הידוע: ב„רשות חתן בראשית".

שהאש אינו נתפס כו': ראה לקו"ת שם.

אור ואש . . נאחז . . ומכלה: להעיר משו"ע רבנו הזקן או"ח סתצ"ה קו"א סק"ב.

שעורים מאכל בהמה . . מחטים . . אדם: פסחים ג, סע"ב. דרושי ספה"ע שבלקו"ת פ' אמור ופ' במדבר.

בספירה זו בפעם הראשונה: זח"ג צז, ב. וראה ר"ן סוף פסחים.

אשר נלך . . קודם לברכה: אגה"ק סי' ז"ך.

זאת עבודת ה' במילי דשמיא, ובמילי דעלמא ישתכח יתיר בברכת ה', וכל הקרוב קרוב – קודם לברכה.

בכבוד ובברכה.

(לקו"ש ח"ז ע' 282, אג"ק ח'תרכו)

עלי' מדרגא לדרגא

והרי נמצאים אנו בחדש ניסן, הוא חדש הגאולה, כולל גם גאולה מכל ענינים המבלבלים לעבודת השם בשמחה וטוב לבב.

ובימי הספירה, שאופן הספירה הוא לא מספר סדורי, (ראשון שני) כי אם אחד שנים, היינו שעולים מדרגא לדרגא נוסף על וגם כולל הדרגות שבעבר, הוספה בשערי קדושה, כמבואר בספרי חכמת האמת, ענין ימי הספירה לעלות למ"ט שערי קדושה ועד לתכלית שער הנו"ן וכמ"ש תספרו חמשים יום.

הנה כן גם תהי' עלי' והטבה גם בנוגע לבריאות הגוף דהנ"ל בתוככי כלל ישראל, וכידוע גודל מעלת גוף הישראלי, ובלשון רבנו הזקן ובנו בחרת מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי (עיין ספר תניא קדישא פרק מ"ט).

ופעולות כת"ר בקדש לטובת מוסדות הק' אשר על שם כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר על הציון הק' יקרא הפ"נ, תעמוד להנ"ל בהאמור.

בכבוד ובברכת שבתא טבא ולבשו"ט.

(ממכתב כ"ח ניסן תשכ"ד. לקו"ש ח"ז ע' 284, אג"ק ח'תתו)

שאופן הספירה: **ראה** תו"א לד, ב. סהמ"צ להצ"צ כח, א.
כמבואר: **ראה** לקו"ת במדבר יב, א ואילך.

יחזיר לנו ביהמ"ק — בתי כנסיות

ב"ה, ג' אייר תשכ"ד
ברוקלין.

קהל המתפללים בבית הכנסת עדת ישראל,
נוסח האר"י, במנשסתר
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת המכתב מיום הרביעי, כתוב ע"י הפרנסים הוו"ח אי"א נו"נ רב פעלים וכו' מר שמעון שי' פאטאש ומר ע. גרונסוואלד שי'.

ובעת רצון יקרא על הציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע נשיא ישראל.

להתעוררות רחמים רבים על כל אחד ואחד ומשפחותיהם שליט"א.

ויהי רצון שחפץ ה' בידם יצליח לגמור ההוספה בבנין דבית הכנסת שלהם, אודותו כותבים.

ועוד ועיקר שיתוספו ספסלי הן הבאים לעבודת התפלה והן הבאים לשמוע בלימודי תורתנו הקדשה.

אשר בודאי עי"ז יתוסף ג"כ בברכת השם, שהוא הזן ומפרנס לכל בטובו בחן בחסד וברחמים, פרנסה בכל המצטרך הן ברוחניות והן בגשמיות, והוא נותן התורה ומצותי' אשר תלמוד תורה כנגד כולם.

ובפרט אשר נמצאים אנו בימי הספירה, אשר תיכף לברכה לספירה מבקשים — הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו, אשר אז יקוים גם היעוד, בתי כנסיות ובתי מדרשות שבגליות יקבעו בארץ ישראל, כיון שקוראים ומרביצים בהם תורה.

בכבוד ובברכה לבשו"ט בכל האמור.

(לקו"ש חכ"ד ע' 409, אג"ק ח'תתיא)

תלמוד תורה: פאה פ"א מ"א.
היעוד: מגילה כט, א.

ע"ד וספרה לה

ובעמדנו בימי הספירה שכביאור חז"ל ספירה זו, דוספרתם לכם, הוא ברוחניות הענין דוספרה לה שבעת ימים,

יהי רצון שבקרוב ממש יקוים היעוד, דהספירה תביא לואחר תטהר לזורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

בכבוד ובברכה לארך ימים ושנים טובות ולראות פרי טוב בעמלו עמל תורה המביא לידי הלכה למעשה ומתוך בריאות הנכונה.

ע"פ הנ"ל בסיום המכ' — יש לבאר שייכות בקשת יה"ר כו' שיבנה ביהמ"ק כו' לספירה ואפילו להאומרים דגם בזמה"ז היא מה"ת.

(ממכתב כ"ג איירי, תשכ"ד. לקו"ש חל"ב ע' 238, אג"ק ח'תתכג)

קבלה עם הבטחה

והרי הימים ימי סגולה, ימי הספירה המקשרים ענין זמן חירותנו עם ימי קבלת התורה ובהקדמת נעשה לנשמע, קבלה ביחד עם הבטחה — חרות על הלוחות.

(ממכתב כ"ג אייר תשכ"ד. לקו"ש חל"ג ע' 238, אג"ק ח'תתכד)

לנהוג כבוד זה בזה

כיון שכל ענין וענין צריך לנצלו בעניני תורה וי"ש, תקותי חזקה אשר

שכביאור חז"ל: **זח"ג צז, סע"א.**
ואפילו להאומרים: **רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הכ"ד.**
חרות: **אבות פ"ו מ"ב.**

ההתלהבות און דער קאָך (וה„רתיחה") שנתעורר בנוגע לשפת הלימוד, שכנ"ל נוגע לפועל רק סמוך להתחלת שנת הלימודים, הרי בודאי ינצלוהו ובמדה הכי גדולה להדרכת התלמידים במדות טובות ובעניני יראת שמים שאין נכנסים בתחום לימודי התלמוד תורה, כמו ברכות, תפלה כדבעי, כיבוד הורים ומורים וזקנים, וגם התנהגות נימוסית בין אחד לחברו (והרי זהו מלימודים המיוחדים של ימי הספירה לנהוג כבוד זה בזה).

(ממכתב ט"ו אייר, ה'תשכ"ח. לקו"ש חכ"ב ע' 411. אג"ק ט'תסה)

מתקרבים להר סיני

ב"ה, ימי הספירה, ה'תשכ"ח
ברוקלין, נ.י.

לכאו"א מהמשתתפים בה„דינער" השנתי
עבור המוסד חינוך „אהלי תורה"
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

ימי הספירה האלו, מסוגלים הם במיוחד ומתאימים לאירוע השנתי של מוסד החינוך „אהלי תורה".

הרי ידוע, שימי הספירה הם זמן ההכנה לקבלת התורה. ימים אלו מזכירים לנו את אותו הזמן שבנ"י ספרו בפעם הראשונה את הימים ואת השבועות מאז גאולתם ממצרים עד מתן תורה בהר סיני. ובכל יום ויום שספרו מתוך געגועים ובתשוקה גדולה, הרי נעשו קרובים יותר להר סיני, לא רק בשטח פיזי, כי אם גם במובן הרוחני. וכאשר סוף סוף הגיעו להר סיני, הרי נשתחררו לגמרי מכל סוג של השפעה והרגלים בלתי רצויים שדבקו בהם במשך שהותם בגלות מצרים הארוכה. אבל אעפ"כ לא קיבלו את

לנהוג כבוד זה בזה: ראה יבמות סב, ב ובמאירי שם. הנסמן בלקו"ש חל"ב ע' 149 הערה 4.

ימי הספירה . . הכנה לקבלת התורה: ראה ר"ן סוף פסחים. הנסמן בלקו"ש חכ"ב ע' 114 — לעיל ע' ג.

התורה הק' מיד – עד אשר התחייבו שהילדים הם יהיו ה„ערבים" לשמור ולייקר את התורה.

ועי"ז מודגש בכל שנה בתקופה זו, שלא די בכך שההורים עצמם מתכוננים ומחזקים את הקשר שלהם לתורה ולמצוות. אלא בהכרח להדגיש שהילדים, יוכלו למלא את משימתם בתור „ערבים־של־התורה" – שתינתן להם האפשרות ללמוד תורה, לייקר את התורה, והעיקר שיהיו חדורים בהתורה ומצוות בתור היסוד לחיי היום־יום שלהם.

מוסד החינוך „אהלי תורה" קנה לעצמו מקום מכובד בתחום החינוך לתורה על טהרת הקודש. המוסד ראוי לקבל את התמיכה המלאה מכל מי שמבין, שהתורה והמצוות הם חיינו ואורך ימינו – הם כל חיינו ומציאותנו.

יש לקוות, שההתעוררות והכנות של ימי הספירה אלו יבואו לידי ביטוי במלוא המידה ובאופן ממשי – בתמיכה רחבת־לב כדי לאפשר למוסד החינוך להחזיק ולהרחיב את פעולות־החינוך שלו, כדי ליצור כמה שיותר עוד „ערבים של התורה".

וזכות זו של החזקת ותמיכת התורה תעמוד לכל או"א ולכולם יחדיו להתברך בכל הברכות, בגשמיות וברוחניות, שהובטחו בתורה הק', עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכי' מאושר.

בכבוד ובברכה להצלחה,

(לקו"ש ח"ז ע' 284. אג"ק ט'תסט)

הסימן היחידי

והרי זה גם מענין ימים אלו ימי הספירה ובקשתה להטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות – ספירה והכנה לקבלת התורה הנגלית והפנימית גם יחד; ולא רק הכנה כי אם

שהילדים הם יהיו ה„ערבים": **שהש"ר פ"א, ד.**
הם חיינו ואורך ימינו: **נוסח תפלת ערבית.**
עץ חיים היא גו': **משלי ג, יח. וראה זח"ג נג, ב. סה"מ תרצ"ט ע' 68 ואילך.**
להטהר . . העולמות: **נוסח ה„יהי רצון" לאחרי ספירת העומר.**

הסימן היחידי לקביעת זמן מתן תורתנו, תספרו חמשים יום, משא"כ בשאר המועדים והרגלים וכו'.

(ממכתב כ"ג למטמונים ה'תשכ"ח. אג"ק ט'תעב)

שחרור מעול גלות

ויהי רצון שבהמצאנו בימים שבין זמן חירותנו לקבלת התורה, יצליח כל אחד מאתנו בתוככי כלל ישראל להשתחרר מגלות ועול גלות בחייו הפנימיים [דפשוט שאין כוונתי ח"ו נגד מאמר רבותינו ז"ל שלא לעלות בחומה, ואף גם לא בהתגרות בגוי קטן, אבל אין זה שייך כלל וכלל לכל תופעות האמורות]; ולהוסיף בכל יום ויום בתשוקה לקבלת התורה ומצותי' כמסופר באגדה (ר"ן סוף פסחים) בקשר עם מצות ספירת העומר.

בכבוד ובברכה לבשורות טובות בכלל וכן בנוגע להנ"ל שמנצל כל השפעתו בכל מקום שידו מגעת בהגדרת פרצה האמורה ועד לביטולה ומצליח.

(ממכתב ג' אייר, ה'תשכ"ט לקו"ש ח"ו ע' 357, אג"ק ט'תרג)

מפורש זה בפוסקים

א) ע"ד ענין זמן הספירה

— (**כותבי הזכרונות אומרים**)?! — **ראה יבמות סב, ב. ובכ"מ** מפורש **זה** בפוסקים.

הסימן היחידי כו': **ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תצד. וראה בארוכה לעיל שער ההלכה קו התאריך סימן ב־ג.**

תספרו חמשים יום: **אמור כג, טז.**

לא לעלות בחומה: **כתובות קיא, א. וראה מדרש שה"ש ח.**

בהתגרות בגוי קטן: **ראה פסחים קיג, א.**

כותבי הזכרונות אומרים: **בהשאלה נכתב הביטוי ש,כותבי הזכרונות אומרים" שבימי הספירה אירע הענין דתלמידי רבי עקיבא, וע"ז הגיב הרבי בתמיהה רבתי, מה זה שייך לכותבי זכרונות, הרי זה מפורש בש"ס ופוסקים בכמה מקומות.**

בפוסקים: **כגון בשו"ע אדה"ז סי' תצג.**

בדוגמא שבבין המצרים יש גם ימי שבת ור"ח.

ובנדו"ד בלאה"כ אין קשה כ"כ כבהנ"ל, ע"פ מחז"ל שהטעם על שלא נהגו כבוד זל"ז (יבמות שם) ופשיטא (ע"פ טובע בנ"א) שבימי שמחה — העדר הכבוד מועט יותר.

(ממכתב ה'תש"ל. לקו"ש חכ"ז ע' 333. אג"ק ט'תתיד)

ספירה בכל מקום

עמוד ל': **בסופו שספירת העומר ניתנה בשביל בני ישראל הדרים בארץ ישראל הוא תמוה ובפרט לדעת הפוסקים שגם עתה בחו"ל הוא דאורייתא.**

(ממכתב כ"א אייר, תשי"ד. אג"ק ב'תרעה)

בדוגמא כו': השאלה היתה הרי המאורע דתלמידי רע"ק הי' גם בשבתות ור"ח. וא"כ למה לא נוהגים בהם כבשאר ימי הספירה (כמבואר בשו"ע אדה"ז סי' תצג סעיף ח). וע"ז ענה הרבי בשתים:

א) שזהו בדוגמת ימי בין המצרים שגם בהם אין נוהגים ההלכות בשבתות ור"ח, למרות שהמאורעות אירעו בהם; וצריך לומר שזהו מפני תוקף הענין דשבת ור"ח, שדוחים את הענינים דבין המצרים וספירה (ראה לקו"ש ח"ב פ' דברים ע' 9-538. ויל"ע מהו הענין דר"ח בביהמ"צ. וכנראה זהו הענין שיש דיעות שדיני תשעת הימים מתחילים מב' מנחם-אב).

ב) בימי הספירה הקושיא היא פחות מבין המצרים.

שספירת העומר . . דאורייתא: בספר מסויים שביקש המלצה מהרבי, הי' כתוב שם בע' ל' בסופו, מ"ש כאן בפנים שספיה"ע היא בשביל בנ"י הדרים בארץ ישראל, וע"ז כתב הרבי ההערה שבפנים.

סימן ב

מכתב כללי

ב"ה, יום א' פ' בחוקותי,
י"ג אייר, שנת הקהל,
ה'תשמ"א. ברוקלין נ.י.

אל בני ובנות ישראל
בכל מקום שהם
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

המצב הרוחני והגשמי — בעולם כולו, בנוגע ליהודים ובנוגע ליהדות,

הלא יציב בכלל וההולך ומתדרדר ר"ל, השם ירחם ברחמיו הרבים,

בודאי אין דורש ביאור באריכות ואפילו — לא בקיצור, כי גלוי הוא עתה לכל, אפילו לאלו שעד עתה הרי מסיבות שונות ומשונות עצמו עיניהם ואטמו אזניהם משמוע ומראות את הנעשה סביבם — כולל בסביבתם ממש.

ואפילו לאלו, שע"ד לשון הרמב"ם (מורה הנבוכים בדורו ובכל הדורות) בספרו יד החזקה היו נרדמים בתרדמתם ושכחו האמת בהבלי הזמן,

---

בעולם כולו: משא"כ המדובר בסוף סוטה: בעקבות משיחא כו' — שהוא בנוגע ליהודים.
ליהודים . . ליהדות: שזה תלוי בזה וכבפרשתנו (בשיעור היום): אם בחוקותי תלכו גו' ונתתי גו'.
השם ירחם ברחמיו הרבים: וכברכת יוצר: אלקי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו כו'.
ברחמיו הרבים: ענינם ע"פ תורת החסידות — ראה תו"א משפטים (עט, ב). שם בשלח (סג, ב). אמרי בינה שער הציצית ס"ט בסופו. אוה"ת וארא (ע' ב'תקעא). סה"מ תש"א ד"ה אלקי עולם (ע' 27 ואילך). ובכ"מ.
לשון הרמב"ם: הל' תשובה פ"ג ה"ד. וראה המשך יו"ט של ר"ה תרס"ו בתחלתו. סה"מ תש"ב ע' 5 ואילך. ובכ"מ.

ואין צורך ולא זה המקום לכתוב אודות זה, שהרי, אדרבא, חובת כל אחד ואחת וזכותם לשמח את לב כאו"א והלוך והוסיף בזה —

בכ"ז בודאי גם זה, מצב זה, לטובה בטוב הנראה והנגלה — ע"י שנתעורר ונוסיף בכל השייך לטוב האמיתי, אין טוב אלא תורה ומצוותי' ובמעשה בפועל כי המעשה הוא העיקר,

ואם בכל זמן ובכל מקום תורתנו הנצחית היא תורה אור ותורת חיים, המאירה לאדם דרכו בחיי יום יום ע"י הוראות (תורה — הוראה) כלליות ופרטיות, על אחת כמה וכמה במצב בלתי רגיל ביותר וביותר. ויפה שעה אחת קודם.

והוראה ברורה ומאירה בתורה בפרשת היום, היום יום ראשון בשבת פ' בחוקותי: אם בחוקותי תלכו (שתהיו עמלים בתורה) ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם ונתתי גשמיכם גו' ונתתי שלום בארץ גו' והתהלכתי בתוככם גו' ואלך אתכם קוממיות,

ויום השלושה עשר (בחודש) הרי מדגיש הוא עוד יותר זכות שלש עשרה מדות שנאמרו בציבור בתפלת הבוקר ובתפלת המנחה,

---

חובת כל אחד ואחת וזכותם לשמח את לב כאו"א: **להעיר מתענית כב, א: הנך נמי בני עלמא דאתי נינהו . . אנשי בדוחי אנן („שמחים ומשמחים בני אדם" — פרש"י ד"ה בדוחי). וראה כש"ט (הוצאת קה"ת) סי' נח. ועוד.**

גם זה . . לטובה: **ראה תענית כא, א. וראה אגה"ק סוסי"א.**

אין טוב אלא תורה: **אבות פ"ו מ"ג. ועוד.**

המעשה הוא העיקר: **אבות פ"א מי"ז.**

תורתנו הנצחית: **ראה תניא רפי"ז. ועוד. עד"ז ובנוגע להלכה לפועל — ראה צפע"נ כללי התומ"צ ע' נצחיות התורה.**

תורה — הוראה: **זח"ג נג, ב.**

אם בחוקותי . . ונתתי גשמיכם גו' ונתתי שלום בארץ גו' והתהלכתי בתוככם גו' ואולך אתכם קוממיות: **בחוקותי כו, ג, יג.**

אם בחוקותי . . ונתתי גשמיכם: **ראה אוה"ת להה"מ ר"פ בחוקותי.**

שתהיו עמלים בתורה: **תו"כ (הובא בפרש"י) עה"פ.**

ונתתי גשמיכם: **עיין רמב"ן עה"פ.**

ויום השלשה עשר . . מדגיש: **להעיר מזח"א א, א: מה שושנה אית בה תליסר עלין וכו'. וראה ביאוה"ז לאדמו"ר האמצעי (ולהצ"צ ח"ב) בתחלתו.**

זכות שלש עשרה מדות: **ראה ר"ה יז, ב. פרש"י עה"פ תשא לג, יט. וראה אוה"ת תשא (ע' ב'מה. ב'נט ואילך).**

והשנה שנת הקהל — מדגישה ההכרח להקהל את העם האנשים והנשים והטף ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת, ובזעקך יצילוך קיבוציך.

* * *

והצעה למעשה בפועל — להקהיל לעתים תכופות, וימי סגולה בזה ה"ה ימי הקריאה בתורה, שהם גם ימי כניסה, ובפרט — כהוראות הרב מרא דאתרא או המדריך הרוחני וכו', כינוסי תורה שתהי' בתחלתם או בהמשך שלהם תפלה בציבור ונתינת צדקה ברבים — שלשה דברים שעליהם העולם (כפשוטו, וגם העולם קטן זה האדם) עומד וקיים,

בכל אסיפות או כינוסים באיזו תכנית ולאיזו מטרה שתהי' — להכניס בסדר היום אמירת דברי תורה, תפלה בציבור ונתינה לצדקה, וכמובן — בתור עיקר, שהרי המדובר בתומ"צ, שבשבילם נברא העולם והאדם וכל צבאיהם ועניניהם.

וכ"ז שייך גם בטף באופן המתאים להם, ובלשון הכתוב „על פי דרכו", ולכן גם מוכרח בנוגע לטף, עליהם נאמר אל תגעו במשיחי, הבל שאין בו חטא שבשבילם העולם מתקיים,

---

הקהל . . והטף ושמרו . . הזאת: וילך לא, יב.

ובזעקך יצילוך קיבוציך: ישעי' נז, יג. וראה ב"ר ר"פ פד. יל"ש עה"פ (רמז תפח).

וימי סגולה . . ימי הקריאה: להעיר מרוקח הגדול סי' שיט (בדיני ברכות שם): והוא רחום לפיכך תקנו לומר בשני ובחמישי משום קרא דכתיב דרשו ה' בהמצאו, לדרוש את ה' ב' ה' מצאו. וראה פע"ח שער קרה"ת פ"א.

ימי כניסה: מס' מגילה בתחילתה.

ונתינת צדקה ברבים: ראה אגה"ק סכ"ג: עסק התומ"צ בעשרה כו' הנעימות כו' בתומ"צ ברבים דוקא.

שלשה דברים שעליהם העולם . . עומד וקיים: אבות פ"א מ"ב. שם מי"ח.

העולם קטן זה האדם: תנחומא פקודי ג. תקו"ז תס"ט קרוב לתחילתו (ק, ב. קא, א). וראה זח"ג קלד, ב. סה"מ תרכ"ו ע' קכו.

תומ"צ, שבשבילם נברא העולם והאדם וכל צבאיהם ועניניהם: ראה פרש"י ר"פ בראשית.

ובלשון הכתוב: משלי כב, ו.

עליהם נאמר: דה"א טז, כב. שבת קיט, ב.

העולם מתקיים: ויתירה מזו בהקדמת הזהר בתחלתה: ר"ש פתח הנצנים נראו בארץ כו' מאן מקיים עלמא כו' קל ינוקי דלעין באורייתא ובגין אינון רביין דעלמא עלמא אשתזיב. ולהעיר ממחז"ל עה"פ הקול קול יעקב כו' בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות אין הידים ידי עשו (ב"ר פס"ה, כ. זח"א קעא, א. ועוד).

וברוב המקומות בטח בקל יותר לערוך זה בשבילם בבתי הספר בם לומדים.

* * *

ובקשה נפשית, בכל לשון של בקשה — לאחד את כל בנ"י ועד — לאיחוד אמיתי מיוסד במצות תורת אמת ואהבת לרעך כמוך, ע"י קיום מצוה זו במעשה בפועל, וכל המרבה ה"ז משובח.

* * *

ובעמדנו ימים ספורים לפני יום הל"ג בעומר, יום שמחתו של ר' שמעון בן יוחאי שאמר יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין, ובכל שנה ושנה ביום ההילולא ב„עת פטירתו כו' מאיר חסד ה' כו' ופועל ישועות בקרב הארץ" — מתעורר זכותו ביתר שאת וביתר עז לפעול ישועות,

ועד לישועה השלימה — ה' אלקים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(לקו"ש חכ"ב ע' 321)

ואהבת לרעך כמוך: **קדושים יט, יח. וראה קונטרס אהבת ישראל.**

יום שמחתו: **ראה פע"ח שער ספה"ע פ"ז. מ"ח מס' אייר סיון פ"ו מ"ו. ושם מ"ז: שמחה גדולה.**

ר' שמעון בן יוחאי: **ראה המשך והחרים תרל"א ע' מט ואילך.**

שאמר: **סוכה מה, ב. וראה לקוטי לוי"צ לפסוקי תנ"ך ומחז"ל (ע' ק ואילך).**

עת פטירתו . . הארץ: **אגה"ק סכ"ח. וראה סידור שער הל"ג בעומר דש, סע"ב ואילך. שז, ב.**

ה' אלקים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה: **תהלים פ, כ. וראה מכתב כללי די"א ניסן ה'תשמ"א (לקו"ש חכ"ב ע' 253) בסופו ובהערות שם.**

בגאולה האמיתית והשלימה: **הבאה ע"י דישראל „טועמים" „מהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר" (ר"מ זח"ג קכד, ב. וראה אגה"ק סכ"ו).**

פרוייקט ליקוטי שיחות מועדים

נדפס על ידי

הרה"ח התמים עוסק בצ"צ ר' **אליעזר חיים בן צפורה**

וזוגתו **רבקה בתיה בת מרים פרעל** שיחיו

ומשפחתם

לפידות

(ב.א. ארגנטינה)

הוצאת ספרים
קרני הוד תורה
קה"ת
ליובאוויטש